

74
Perry Rhodan

POŠKOZENÉ BUŇKY

otázku, kde je Perry Rhodan a jeho dlouholetý druh Reginald Bull. Zatím se objevil pouze Alaska Saedelaere, který tenkrát zmizel s nimi.

Nikdo netuší, že Rhodan a Bull ztroskotali v galaxii Plantago, kde se dříve tolik mírumilovně Galorňané změnili v silné bestie a zatahují do války jednu soustavu za druhou. Může za to podivné agresivní záření a Perry Rhodan vidí jedinou naději právě v

POŠKOZENÝCH BUNĚKÁCH...

Allan a další Nesmrtelní si však kladou

Pěny Rhodan

Odpočívá, hoví si tu a doufá, že to za něj udělám já. Tlust'och je líný hnout i prstem. Stačí mi se na něj podívat a zuřím. Jak se mě snaží ostentativně přehlížet. A přitom vím, že připravuje nějakou levárnu. Jinak by neměl tak zpocený čelo.

Parazit!

Marně se snažím relaxovat. Ale dokud mám Bullyho na dosah, musím být ve střehu. Čeká jen na to, až polevím v ostražitosti.

Tu radost ti, tlustoprde, neudělám. Cokoli, jenom tohle ne.

Hluboko ve mně mi jakýsi hlas šeptá, že lineární etapa letu brzy skončí.

No a co? Momentálně je mi to srdečně fuk.

Naslouchám vlastnímu dechu, sípám a žilami mi pulzuje krev horká jako oheň. *Ukaž mu to!* buší mi v palici. Ustavičně. Když stisknu zuby, mám v puse lepkavou kovovou příchut'. Krev.

Musím tlust'ocha vyrazit z kabiny, do vakua, a... V duchu vidím, jak se rozprskává jako nafukovací balónek, který někdo přefoukl. Šlus, šmytec, amen, bude o jednoho lenocha míň. Ta představa se do mě zažirá, ale klid mi nevrací. Pořád si připadám jako kapka vody na rozpálené plotně, stejně neklidný a tetelivý, a nejradši bych si serval kůži z těla.

„Vždycky jsi byl takovej příživník!“[^] neudržel jsem se. Zaryl jsem prsty do ostění modulu, ale ten materiál nešel rozervat. Proklínám toho tlustoprda, proklínám, jak se pohybuje, jeho hlas i ty jeho hnusné červené vlasy. My dva nemáme nic společného, já ho nepotřebuju, jeho přítomnost mi vadí. Obírá mě o vzduch, který já potřebuju nutněji...

Emoce se mnou třískají, převaluji se na

záda a civím do průhledné kupole nad sebou.

Venku číhá nicota.

Smrt!

Zemřít jen tak je děsivá smrt. Především taková ostudná. Budu bojovat a vezmu jich s sebou hodně...

..musím se vzepřít ničivému vlivu, teď si nesmím dovolit slabost a podlehnout záření galornského draka.

„Bully?“ dostal jsem ze sebe ztěžka.

Přítel nezareagoval, ani když jsem se zase otočil na bok. Bledý je jako stěna, ze všech pórů se mu valí pot, jako by byl v křeči, i

Vypadám snad lip?

Kdybych natáhl paži, kdybych se jej dotkl, kdyby...

„Táhni do hajzlu, ty...“

Mluví z něj démon Galorňanů, jejich agresivita, kterou až donedávna zadržoval drak. To záření je jako gigantická vlna, valí se soustavou Galornské hvězdy a strhává každého do hlubin nekontrolovatelné agresivity.

Nepomáhají nám ani čipy nesmrtnosti.

Tlust'och se zvedl. Rty má rozkousáno do krve, obličej umazaný od zaschlé krve.

Prudce se vrhl vpřed a zajel mi prsty do vlasů. Hlava mě prudce zabořila. Je neuvěřitelně mrštný, najednou je nade mou a levým předloktím mi drtí hrdlo a dusí mě.

Bráním se příliš chabě, tlust'och mi hravě odsune ruku. S hrůzou zjišťuju, že mám horší pozici. A v tom těsném prostoru ho nesetřesu.

Přitlačil.

Vzduch!

Dusím se.

Reginald Bull vítězí. Výsměšný smích přerůstá v dunící orkán. **Brzy** mi z toho pukne lebka.

Zmocňuje se mě nevolnost, něco mnou

zmítá a mám pocit, že se po hlavě řítím do nekonečna.

Vzduch!

Nemůžu dýchat, nemůžu... Nastupují útržky vzpomínek a zahánějí mé poslední myšlenky.

To vše je za námi celou věčností:

V kráteru stojí na krátkých, sloupovitých nohách gigantická, světle červená koule, ta loď převyšuje skály a podivně a hrozivě se odráží od černě vesmíru.

„Blbneš, nebo co? “ zasyčel Reginald Bull.

„Nech tu hlavu dole!”

Někdo se zasmál. Ne, to nebyl Bully, ten krátký, skoro neslyšný smích patřil někomu jinému.

„Někdo je na naší frekvenci. Musíme...”

„Musíme navázat kontakt, musíme k nim... udělat... první krok...”

^ ^ ^

Všude je klid a mír. Stav, jaký lze zažít, ale velice těžko popsat. Je to, jako když se vynořuješ z temných mořských hlubin do světlem zalitého ráje.

Slyším úder mocných perutí a vnímám, jak víří vzduch. Stále však ještě nemůžu. Ani nevím, jestli to skutečně chci. Instinktivně totiž tuším, že bych pak onu domnělou pohodu musel obětovat mrazivému, zlému světu.

Proč se nepoddám a nevychutnávám ten pocit štěstí? Vždyť podobné okamžiky jsou tak vzácné a krátké!

Nedokážu tu vzpomínku udržet. Vzpomínám si jen, že jsem si před chvílí myslel, že jsem ještě na Měsíci. Že jsem ten zvědavý pilot setkávající se s nepochopitelným. To, co polovina světa tenkrát "popírala, já viděl na vlastní oči. Nejsme sami, nejsme pány tvorstva, za které jsme 'se vždy považovali...

To vše je tisíce let za mnou. Nesmím se tím nechat unášet, musím opět čelit realitě, i kdyby byla sebehrozivější.

Šumění se mění v bolestivý kašel. Bully mě skoro celého zavalil. Nehýbá se. Konečně jsem ho shodil.

„Projekci okolí,” požádal jsem mozek modulu.

Kulovitý člun o průměru pouhých pět a půl metru patří k PEGOOMU. Galornská technika je proti té naší o desítky let napřed, ale neochrání před nehodami, atentáty a útoky. Zažili jsme to. Galornský drak uvolňuje agresivitu Galornanů, kteří žili před tisíciletími na tomto světě. Záření se šíří rychlostí světla. Není proti němu ochrany, nepomohou ani ochranné štíty. Galaxie Plantagoo zanikne v krvavém chaosu, vítězí právo silnějšího.

Bully a já jsme tu agresivitu jasně vnímali. Kdybychom zůstali na Galornu, zabili bychom jeden druhého. Doufám, že záření bude se vzrůstající vzdáleností slábnout.

Na hologramu nad sebou vidím PEGO-OM. Osmatřicetimetrová vejčitá loď se nese k oranžovému slunci. Jsou tam dvě planety. Třeba se na nich vyvinul život. Ale co je mi do toho?

„Rádiové spojení s Foremonem!” žádám.

„Hlavu mám, jako bych vypil vanu vurguzu.” Bully se vedle mě zvedl na lokty. Váhavě si přejede hřbetem ruky po zkrvavělých rtech a zakleje.

„Tos mi udělal ty?” vyjel na mě.

„Rozkousal sis je sám.”

Zasténal, potřásl hlavou, zase dopadl na břicho. „Mám totální okno. Pamatuju si jenom to, že jsme se nacpali do toho zatraceného modulu.” Zahleděl se na hologram. „Už je to za náma?”

Foremon se neožývá, ale PEGOOM je stále blíž.

„Chci vědět, jestli je to za náma.“

„Snad.“

Popadl mě za bradu, natočil si mě k sobě a nutil mě, abych se mu díval do očí. „Chci po tobě rozumnou odpověď...“ Zvyšoval hlas a pak zmlkl. V jeho očích jsem viděl zděšení. „Není to za náma,“ vydechl. „Ono to nikdy neskončí. Připadá mi, že mám pod kůží celý mraveniště.“

„Proč se Foremon neozývá?“ zeptal jsem se syntronu. Podle optických signálů vidím, že spojení s PEGOOMEM máme. „Byli jsme v dračí šachtě, Foremone, a musíme co nejrychleji na Helter Baaken.“

Nic.

„Takhle s ním mluvit nemůžeš, to nezabírá,“ zasípál Bully. „Hej, Foremone, ty kostlivce, tady je Bull. Bud' nás okamžitě vemeš na palubu, anebo si to rozdáme, bude se rohovat. Pak si ale pořádně drž ty švy plachty, protože pojedeme z kopce...“

„Bully!“

Thučoch se na mě zahleděl, trvalo mu to pár vteřin, ale pak pochopil. Mám sto chutí ho pořádně proplesknout. Takhle se přece s inteligentními bytostmi nemluví.

„Mám pocit, že si musím servat kůži ^ těla. Pěny.“

Taky mi není nejlíp. Ale co je mu po tom.

Pár desítek tisíc kilometrů od nás parkuje PEGOOM.

Začínám se potit, dýchám mělce a trhaně. Obraz jako by zamrzl. Zastavil se i čas? Vzrůstá ve mně panika a dostávám vztek.

„Foremone, vytáhni nás z tyhle konzervy na sardinky! Slyšíš? Vytáhni nás už!“

Představuji si, jak toho kostlivce srážím k zemi, opracovávám ho pěstmi a nohama. Nechci to, ale nemůžu jinak.

Marně se vzpírám nenávisti, která se ve mně hromadí. Foremon za to nemůže...

Rozkopávám mu exoskelet. Jsou to však jen myšlenky - stále ještě jenom myšlenky.

Tuším, že brzy dojde k činům. Budu se tomu bránit, dokud to jen půjde. To se radši zabiju sám, než abych přihlížel, jak kvůli mně trpí jiní.

To si myslím teď. Jakmile se mě zmočení agresivní záření, bude všechno určitě jinak.

i Dábelský kruh nenávisti a násilí se rozšiřuje. Nevím, jak ho prorazit.

„Už jsem ti někdy řekl. Bully, jak moc si vážím tvého přátelství?“

Hloupě se zasmál. Vysmívá se mi? Musím se přemáhat, abych mu neskočil po chřtánu. Nepoznávám se.

PEGOOM zůstává na své pozici.

Já tě dostanu, Foremone, to si piš. Pak ti rozmlátím ten blbe) skelet, pak...

Určitě se ta nenávist dá nějak utlumit.

I kdybych měl všechno rozsekát na cimprcampr.

^^^

Dívej se upřeně vzhůru, ne na stranu. Prostě nereaguj! hučím do sebe v jednom kuse. Oči mi přecházejí, zaměřovači korona se mění v tetelící se světelný kruh.

Bully pořád sípe. Ví, že jakmile se na něj podívám, už se neovládnu. Jsem na pokraji výbuchu, zatínám prsty do měkkého podkladu a cítím, jak se mi napínají svaly.

Ten zatracený galornský drak mě nepouští.

Já už nechci bojovat.

Nechci.

Nikdyyyyyyyyyyyyyyy.r

Tu zaplane pronikavé světlo a do očí mi vhrknou slzy. Jako by mi hlavou pro

cházely ohnivé oštěpy. Prudce zvedám ruce a dávám si dlaně před obličej. Bolest se však do mě zadírá a vytváří ve mně prázdno. Ale časem otupím a podlehnou agresivitě.

PEGOOM nás vtáhl na palubu, konečně se cítím o něco volněji. Ta Galornská loď možná lépe odstiňuje dračí záření. Anebo se mi opět vrací psychická rovnováha?

Modul se otvírá. Bully se kolem mě prodere, prostě musí z toho těsného prostoru uniknout za každou cenu první.

„Jak zlé to bylo?“

Foremon stojí ve světle reflektoru, který ho zásobuje umělým slunečním svitem. Adiat připomíná filigránskou figurku, v odrazech světla vypadá jeho exoskelet ještě křehčeji. Hledí na mě zapadlými očima, ale kolektorové uši se obračejí jiným směrem - k výživnému světlu. ; „Přímo k posrání," odpověděl Bully upřímně. Tak drsně bych to neřekl, i když...

„Nerozumím," řekl Foremon.

Jak by mohl? Má úplně jinou látkovou výměnu než my. Živí se slunečním světlem a minerály, které přijímá ze země ; nohama a mění v energii. A jestliže přece jen nějaké zbytky vylučuje, děje se to v podobě plynů. Aspoň nic jiného jsem zatím nepozoroval.

„Reginald Bull tím chce říct, že jsme měli problémy," odpověděl jsem rychle a varovně jsem se na tlustop... na svého přítele podíval.

„Problémy?" řekl Foremon. „To byl teprve začátek. Valí se na nás něco daleko horšího.“

Rozplynul se, zmizel, jako by nikdy neexistoval. V hangáru pouze dozníval jeho hlas: „PEGOOM zaměřil galornskou loď. Právě vystoupila z hyperprostoru.“

Musím se přiznat, že mě ta perfektní

holografie ošálila. Strážce bazaltové planiny není tak lehkomyšlný, aby nám bezvýhradně důvěřoval. I za to zřejmě může záření.

Opět se mi zvedla hladina adrenalinu. Kdybych Foremona v té chvíli dostal do rukou...

Nedalo se říct, že by nedůvěřoval nám, ale spíš okolnostem. Dobře věděl, že nejsme imunní vůči agresivnímu záření. Měl na opatrnost plné právo.

Když osvětlení začalo blikat, přešel Bully do klusu. Já za ním. PEGOOM měřil třicet osm metrů a průměr měl pouhých dvacet. Za pár vteřin jsme byli na můstku. ; Ono blikání znamenalo poplach. Galornská loď byla od nás jen pár světelných minut.

PEGOOM přešel na maximální rychlost.

Kousek před námi plálo oranžové slunce.

Lod' nás rychle doháněla.

Foremon zvětšil obraz.

Byla černá!

„Musíme se vrátit na Helter Baaken!" vykřikl Reginald Bull. „Ale ihned, Foremon! Musíme předat Galorňanům informace o gaalském draku a agresivním záření a..." Zalapal po dechu jako ryba na suchu. „A o té černé lodi!"

Strážce dělal, že neslyší. Obsluhoval galornskou techniku, jako by celý život nedělal nic jiného.

Ohnivá koule zatím zaplnila celou ob*razovku. Za pár vteřin jsme se měli vnořit do vnější sluneční atmosféry... Řítíme se přímo do slunce.

„Vyhni se!" rozkázal Bully.

Foremon nereagoval. Stál tam jako zka-menělý, jako by srostl s podlahou můstku. Posílil modré ochranné štíty. Všechno probíhalo tak šíleně rychle, že správně reagovat mohla už jen syntronika.

Reprodukce černé lodi se zploštila jako mýdlová bublina. Zapnuly se filtry a slunce vyhaslo. Setmělo se. „Jsme v bezpečí," prohlásil Foremon. „Jen dočasně," namítl Bully. „Jen dočasně. Žádná loď nevydrží dlouho na tak nízké dráze kolem slunce. Požaduju..." „Bez diskuze!" okřikl ho Foremon. Bully zatajil dech. Já ho popadl za rameno a otočil ho k sobě.

„Budeš klidnej," varoval jsem ho. „I když je to těžký. Nesmíme drakovi dovolit, aby si s náma dělal, co chce."

•¹.2.;

Pěny Rhodan

Připadá mi, jako by čas zatajil dech, jako by jakási neznámá moc konečně zjistila, že to probíhá špatně. Neboť všechno směřovalo k nutné konfrontaci! V galaxii, kde mírová koexistence byla tím nejvyšším příkázáním, v níž se však toto příkázání v případě nutnosti prosazovalo násilím. To byl už od počátku zřejmý a jasný rozpor. Galorňané ve svých dobrých úmyslech ujeli a už dávno nemohli zpět.

„Musíme do Pentrického mračna a varovat Kaif Chiriathu," naléhal Reginald Bull.

„A pár minut nato je po nás," neustupoval Foremon.

„A jak to můžeš vědět?" Bully se potil. Teplota stoupla o několik stupňů, to ano, ale Bully spíš trpí agresivním zářením. „Černá loď je už dávno pryč."

Foremon jen zavrtěl hlavou.

„Pak ti něco povím, přítelíčku..."

Foremon natočil uši k Bullymu. Zdálo se, že naslouchá, ale ty uši nejsou k poslouchání, pouze sbírají životně nutnou energii, i

„PEGOOM je na stabilní oběžné dráze v koruně," vysvětloval Adiat. „Jediným nebezpečím jsme si momentálně my sami."

Bullymu se zvětšily oči, pohled se mu zažírál do Foremonova pravidelného hladkého obličejce. Nechce věřit tomu, co slyšel.

„Agresivní záření draků se šíří Plantagem," pokračoval strážce. „Dostal jsem špatné zprávy."

Neřekl *draka*, ale *draků*. Tím se potvrdily naše nejhorší obavy.

„Jestli je aktivní celá flotila černých lodí, pak je to v pytlí," vydechl zděšeně Bully.

Obrátil jsem se na Foremona: „A co se stalo s drakem na Helter Baakenu?"

Váhal s odpovědí a to mi stačilo. Už nemusel nic říkat. Pokud je to pravda, tak se Plantagoo žene do záhuby, pak Galorňané znovu obsadili zakonzervované černé lodě. Agresivní záření na Helter Baakenu jim nedalo jinou možnost.

V tom případě není sabotáž galornského draka ojedinělý případ, ale úmysl, metoda.

S Bullym jsme draka viděli zevnitř. Víme, že všechny šachty mají stejný systém a zařízení je kriticky přetíženo. Vejčitou kavernu v katakombách pod drakem jsme nazvali dračí slují.

Každý čtvereční centimetr v té dračí slují je (nebo bych měl říct, že byl?) potažený masitou tkání, která šedne a páchne hnilobou.

Navíc je tam husté síťové stříbrných drátů, jakási podpůrná konstrukce. Ta síť na tisíce místech vystupuje ze tkáně a každé očko má přefíznuté nebo proštípnuté.

Za předpokladu, že ten masitý materiál je paměťové médium, které přijímá agresivitu mladých Galorňanů, pak ony dráty

udržují funkci toho zařízení. A protože ten systém byl zničen, tkáň nutně odumírá a při tom se agresivita uvolňuje. Agresivita nashromážděná za tisíciletí. Odškrábl jsem tam vzorek odumřelého materiálu. Doufal jsem, že ho na PE-GOOMU prozkoumám, nebo ho dokonce předám Kaif Chiriatě.

Bully zase úplně dole objevil mrtvé tělo ; nějakého Centrifaaala, kterého jsme podle štítku identifikovali jako G-Dreisdena. Sloužil na válečné lodi.

Ta očka někdo přerušil nějakým nástrojem. Aspoň jsme se tak domnívali. Poblíž mrtvého jsme však nic nenašli. A proč ^ by před smrtí nástroj ukrýval?

^ Nevím, jestli drápy centrifaaalské ruky, ; které jsou ostré jako břitvy, dokážou přetnout tisíce drátěných oček. Snad ano. Měli jsme si to ověřit.

, Ale v dračí sluji nám připadaly mnohem důležitější jiné věci. Mrtvola seješ-i tě nezačala rozkládat, to znamená, že tam ^ nemohla ležet déle než týden. A tkáň toho l Centrifaaala byla doslova napěčená, jako by každá jednotlivá buňka explodovala zevnitř. Navíc byl propíchnán jakýmsi mikroskopickým nástrojem. Celé tělo měl poseto drobnými rankami.

Takže kromě G-Dreisdena a nás byl v dračí sluji ještě někdo. Centrifaaalův vrah.

Ze zduřelého těla jsem si vzal rovněž vzorek.

Za našimi zády se rozbzučel jeden z rozpálených agregátů. A nyní se nad šachtou zvedá oranžový poloprůhledný sloup energie a intenzita záření opět vzrůstá.

^ A ^

„Měli jsme štěstí," řekl jsem na závěr. „Bully a já jsme byli poslední, kdo mohli

do dračí sluje vstoupit. Nyní se tam už žádná živá bytost nedostane,"

„Tvoje informace přicházejí příliš pozdě," odpověděl Foremon.

„Mě by zajímalo, jestli by ty naše informace byly předtím k něčemu," neudržel se Bully. Ustavičně svíral a rozvírat pěsti. Ryze mechanické pohyby, které si sám snad ani neuvědomoval, svědčily o tom, v jakém je napětí. „Mluvil jsi o špatných zprávách, Foremone. Zřejmě se stalo něco, co ještě nevíme."

Země se zachvěla. Jasně jsem to cítil.

Na můstek se doneslo dunění. Bezděčně jsem se rozhlédl po hologramu, který by nám měl ukázat poškozené místo.

„Klid," řekl Foremon. „To nás jen zasáhla protuberance." ;

„Jenom!" zavrčel Reginald Bull. „Na palubě pozemského křižníku bych se cítil jistějc. Tahle lodička má ubohejších třicet osm metrů."

„Obranný štít je to nejlepší, co nám může galornská technika nabídnout."

„Doufám, že si to uvědomuje i tohle hloupý slunce."

To nebyl Reginald Bull, jak jsem ho znal už od dvacátého století starého letopočtu. Agresivní záření mu změnilo psychiku, udělalo z něj nesnesitelného člověka. Ze mě asi taky. Ale u sebe si člověk takovou změnu uvědomí teprve tehdy, když se už vůbec nedá přehlédnout.

Cítím se pod psa. Chvilími se mi chce roztřískat všecko na kousky, jen abych ten šílený sen už ukončil, pak zase toužím po klidu, mám chuť se zavřít do nejbližší kabiny a kašlat na všecko. Pro mě za mě může jít celej tenhle zatracenej vesmír do háje.

Co to Foremon říká? Proč nepočká, až ho budu poslouchat i já?

„Drž hubu!" zařval jsem na něj a blažila mě představa, že mu lámu kosti.

Udělal jsem k němu krok. Další...

Ne! vykřikl můj rozum.

„Ukaž mu to. Pěny!“ zasípal Reginald. „A pak my úkazem Galorňanům. Nabereme černou loď...“

Smál se, že se málem dusil. Na pár vteřin mě to zastavilo. Na jeho návrhu mi cosi začalo vadit, cítil jsem to, ale zároveň ve mně narůstalo pokušení zaútočit na nějakou galornskou loď. Plnou rychlostí prorážíme modré ochranné štíty a děláme do trupu tunel... Má to jen maličký háček. Přicházíme tak o život i my.

„Zaútočíme, Bully. My jim...“

Z čela do lebky a pak po páteři mi proběhla ukrutná bolest. Slyšel jsem se vykřiknout a dopadl jsem na jeden z těch zakulacených agregátů.

Bolestí jsem se vzpamatoval. Bullyho mečivý smích však ve mně vyvolával další nával agresivity. Naštěstí se přestal smát stejně rychle, jak to začal.

„Musíme s tím něco dělat,“ zasténal. „Jinak se utlučeme.“

Otřel jsem si hřbetem ruky krev.

„Už je to v pořádku, Foremone,“ zadrmlil jsem. „Když budeme dávat pozor jeden na druhého, nikoho z nás agresivita nepřemůže.“

Upřeně se na mě zahleděl.

„V celém Plantagu není místo, kde bychom si byli před dračím zářením jisti, Pěny Rhodane,“ řekl významně. „Celá galaxie kvasí. Mírumilovní Galorňané se náhle změnili ve válečníky. Jejich černé lodě zabíjejí a ničí a nikdo v Plantagu si nedokáže vysvětlit - proč. PEGOOM dokonce zachytil rádiové zprávy o potyčkách mezi Galorňany. Černé lodě proti bílým. A černé vždycky vítězí.“

„Jestli draci na Galornu a Helter Baakenu uvolňují agresivitu,“ uvažoval Bully, „pak se to samý děje i na Pondoru a Bushtamu. To znamená, že mír v Plan

tagu, kterej se stejně udržoval jen pod hrozbou shiftingu, už neexistuje. Nikdo tady nemá proti černejm lodím sebemenší naději. Představ si. Pěny, že se černá flotila seskupí a vyrazí do Mléčný dráhy. Víš ty, co se stane pak?“

Záření se šíří nadsvětelnou rychlostí. Ale než bude zasaženo celé Plantagoo, uplyne doufejme ještě několik dnů.

Jediní, kdo znají příčinu, jsme my tři.

„To nebezpečí se nedá odkecat,“ řekl Bully, jako by uhodl mé myšlenky. „Máme vyhodit do vzduchu všechny planety s drakama? To nám moc nepomůže.“

„Chceš rezignovat?“

„Myslím jen na to, že cesta k Hřibu na Galornu je volná. Krok na Most, Pěny, a jsme zase doma. Já vím, že to neuděláme, ale aspoň naše těla by měl někdo poslat na Trokan, někdo, kdo se vyzná ve funkci Mostu.“

Radši jsem jeho poznámku přeslechl. Kdybych se s ním začal hádat, nedostali bychom se ani o krok dál. Zřejmě jsme jediní, kteří mohou zastavit dračí nebezpečí.

Máme jednu výhodu. Víme totiž, co se stalo v dračí sluji na Galornu, máme vzorky tkáně. Když se je podaří analyzovat...

„Ta černá loď je pořád tady. Čeká, až vyletíme.“

Je naší morální povinností pomoci národům Plantaga, i kdyby se domů měla vrátit jen naše těla, jak to pěkně řekl Bully.

„Agresivní Galorňané se nevzdávají, Pěny Rhodane.“

Rázem jsem si uvědomil, co to Foremon řekl. Poslouchal jsem ho jen na půl ucha, vlastně skoro ne.

„My tu loď zaměřujeme aktivně?“

„Ovšemže ne,“ odpověděl. „Vysadili jsme dvě sondy mimo koronu...“

„O co ti jde?“ vybuchl Bully. „Sondy jsou patrně s PEGOOMEM ve spojení.“

„Jasně. Jinak bychom nemohli přijímat.“

, Vytvořil se obraz černé lodi. Byl zkreslený, spíš dvojrozměrný než holografický. Vydržel pár vteřin a zhroutil se.

Druhý obraz, tentokrát z jiné perspektivy.

„Vypnout!“ zařval Bully.

Pozdě. I tento obraz zanikl v záblesku.

Galorňané tedy zaměřili obě sondy a sestřelili je.

l „To je prostě úžasný,“ komentoval to Bully. „Byl to mistrovské kousek. Ti chlapi prve nevěděli, kde nás hledat, ale teď už jo. Foremone, já bych tě nejrad-

„Nech ho být!“

Bully se na mě nenávisťně zahleděl. Čtu mu v obličeji jako v knize. Je utahaný a vyřízený, u konce svých sil. Oči se mu matně lesknou. Sevřel rty v uzounkou čárku. Proměnil se ve stín sebe sama. Zhubl. Je bledý a nespokojený se sebou i se světem.

Já na tom nejsem o moc lip. Zřejmě vy-
padám stejně.

Hledíme na sebe. Je to atmosféra, kdy stačí jedno neopatrné slovo a dojde k výbuchu. Vycítil to i Foremon a mlčí.

Zajímalo by mě, kolik těch černých lodí Galorňané vypravili. Agresivita ještě nemohla zachvátit celé Plantagoo. Svědčí o tom potyčky mezi černými a bílými loděmi. Být Galorňany, nasadil bych sbifting. Se všemi důsledky.

Jistě, shifting je nelidský, sám jsem jej odsoudil, ale někdy je třeba překročit vlastní stín a obětovat se. Shifting zkracuje život o polovinu. Kojencům i starcům bez rozdílu. Zároveň však zlikviduje veškerou agresivitu.

Bully a já jsme to zažili na vlastní kůži.

Museli jsme přihlížet, jak se z válečnických Centrifalů stali beránci, kteří nedokázali zabít ani obtížný hmyz. Nás to nezasáhlo, ochránily nás buněčné aktivátory.

Rozsvítila se řada senzorů. Foremon stiskl dvě žluté plošky a zvedl hlavu.

„PEGOOM byl právě skenován,“ poznamenal suše.

Reginald Bull zařal pěsti. „Já to tušil! Ta černá loď nás sestřelí a...“

„Přejdeme na nižší oběžnou dráhu.“

„Co z toho? Zemřem, Foremone, *zařveme tu*, a tys to zprasil. Proč jsme se nemohli jednoduše zahrabat a počkat, až Galorňany přejde chuť?“

„Nech ho být, Reginalde!“

„A je! Pán zasahuje! Pán se zastává! To už ti starej dobrej přítel není dost dob-rej?“

Spíš jsem Bullyho pravici vytušil, než zahlédl. Instinktivně jsem úder odrazil. Jeho pěst mi mocně pleskla do dlaně a hned nato jsem ji sevřel.

Vyvinul se z toho tichý, zarputilý zápas. Bully se mi pokusil vrazit hlavu mezi žebra, jenže já se vyhnul a vzal ho loktem do zátylku. Zasténal, šel do kolen, nabral čelem oblinu jednoho agregátu a zůstal ležet. Pokud to nehrál. Bully je praskanej. Za nepřitele bych ho rozhodně nechtěl. Navzdory veškerým rozdílům jsme si velice podobní, jeden známe druhého jako sebe sama.

Vyrazil, pažemi mi obemkl kolena, prudce trhl a já zavravoral. Musel jsem se zachytit, chvíli jsem měl co dělat sám se sebou. Nakonec mi podtrhl nohy.

A rázem byl na mně. Váleli jsme se po podlaze. Sápál se mi po hrdle, ale odrazil jsem mu ruce, zaryl mu dva prsty do nosu a tlačil mu hlavu dozadu.

Bezhlavě udeřil, ale už mě netrefil. Ale když jsem povolil tlak, hned se vzpama-

toval. Vyrazil jsem mu dech. Nenávistně na mě hleděl. Otřel si sliny.

„Vždycky jsem chtěl vědět, kdo... kdo z nás je lepší," procedil mezi zuby. „Takže... do toho!"

Foremon se stáhl stranou. Nemám čas, abych se na něj soustředil, protože Reginald opět zaútočil.

Vyhnout se, udeřit, odrazit. Je mi to sice proti srsti, ale začíná se mi to líbit.

My lidé nejsme zrozeni pro mír, naši evoluci udržovaly v chodu jedině ustavičné konflikty. Jsme jako Galorňané, kteří konečně našli cestu k sobě. Draci po tisíciletí znásilňovali celý národ.

No tak, jen pojď, tlustoprde, bouchni si.

To už nejsem já. Záření je silnější.

Dostanu tě, jsi pomalejší. Zatluču tě až do hangáru a pak...

Zmocňuje se mě. Musím... musím se tomu vzepřít. Nesmím se nechat unášet.

Dostal jsem pěsti do brady. Proč si nedávám pozor? Zabolelo to až v zátylku. Ta bolest mě ochromuje.

Zvednout ruce a odrazit další úder.

Nezvládl jsem to.

Bullyho pravice mi rozbila ret. Hlava mi duní jako zvon. Slyším chroptění, dochází mi, že to chroptím já, vrávorám dopředu.

Kolem mě se rozvlnilo moře černé, rudé a zlaté barvy. V tom chaosu ještě rozeznávám hubenou Foremonovu postavu. Strážce opustil své místo, stojí nyní na kraji můstku, v rukou má zbraň a míří na Bullyho.

Bully klesá. Jako ve zpomaleném filmu.

„Vrahu!" vykřikl jsem. „Zabil jsi mi přítele."

Anebo si jen namlouvám, že křičím? Nevím, vím jen to, že Reginald Bull leží na zemi a nehýbá se.

Tím šokem jsem vystřízlivěl a zbavil se agresivity. Na jak dlouho?

„Už je to pryč," řekl jsem, když na mě Foremon zamířil. „Jsem zase v pořádku."

Strážce mlčel. Prst mu spočíval na spoušti.

Uvědomil jsem si, že je to jen paralyzátor.

„Já ten vliv cítím taky," řekl Foremon. „Oba vás to pěkně chytlo. Možná proto, že jste byli na Galornu přímo vystaveni záření."

Ano, možná.

Zkresleně se zobrazila černá loď. Prolétává odplývajícími cáry slabé protuberance.

Hon na PEGOOM začal.

3.

Pěny Rhodan

Dobu, po jakou jsme byli v blízkosti slunce, mohu jedině odhadovat. Uplynuly takové dvě pozemské hodiny, možná o něco méně, možná víc. Ale to je jedno. Horší je to, že jsme promarnili drahocenný čas a nedostali se ani o kousek dopředu.

Teplota rychle stoupá. Venku je přes tři miliony stupňů Kelvina. Utěšovat nás může jedině to, že selhání modrých štitů bychom nestačili ani zaznamenat.

Soustředuje se na hlavní hologram, na němž se už několik vteřin ukazuje magnetické pole kořeny. Protuberance sahají až do výše sedmdesáti tisíc kilometrů.

Vlétáme do nich. Naskýtá se nám podívaná, která je stejně nepopsatelná jako smrtelná; gigantický oranžový tunel ze sluneční hmoty a energie, který se může každým okamžikem zhroutit.

„Popel k popelu," ozvalo se mi za zády.

To se probral Bully. Je v pořádku, aspoň podle úšklebku.

„Nemáte studený nohy?“ zajímá se. Je to šibeniční humor.

Pronásledovatelé nás dohánějí. Už jen necelých osm set kilometrů.

„Půjdem ještě níž,“ rozhodl Foremon. **Ví** vůbec, co dělá? Když si uvědomím, že jeho horizont byl ještě před pár měsíci omezen na bazaltovou nížinu na Galornu, vlasy mi vstávají hrůzou. Loď však ve skutečnosti neřídí Foremon, ale palubní počítač.

Uvědomuji si, že srovnávám PEGOOM s pozemským MINOR GLOBEM. Galorňané jsou technicky dál, určitě, protože kromě vedra necítíme žádné jiné vlivy.

Magnetická pole se mění, linie už nevytvářejí uzavřené oblouky, ale natahují se do interplanetárního prostoru. Hodnoty slábnou. S panelem PEGOOMU jsem se zatím neseznámil, jak bych rád, ale zjišťuji, že klesá hustota částic a teplota se snížila o pětinu.

Před sebou máme gigantickou díru i" kořeně. „Přidej, Foremon!“ křičí Bully. „A honem do hyperprostoru.“

To je jedna možnost. Jsem si však jistý, že pronásledovatelé by nás snadno dohonili. A Bully to ví rovněž.

Stejně jako prve nám zbývá jen jedna cesta jak uniknout černé lodi, a proto musíme do chromosféry.

Vzdálenost pět set kilometrů.

Galorňané zahajují palbu.

Štíty jsou zatíženy na sto dvacet procent. Instinktivně si chci natáhnout přilbu. V půli pohybu se zastavím. Nemá to smysl. Jakmile se štíty zhroutí, ve zlomku vteřiny je po nás. Ani tu smrt nepocítíme. Takže je úplně jedno, jestli shořím v otevřeném skafandru, anebo se staženou přilbou.

„Štve mě, že tahle bárka nemá ani jed

no pitomý dělo,“ s.třečkuje Bully. „Aspoň něco, abysme měli pocit, že se bráníme.“

Další zásah nás roztáčí. Abychom se teď nezřítili do slunce, chce to ubrat energii ze štítů.

Stejně je zvláštní, jak my lidé lpíme na životě. I když jde o to prodloužit jej jen o pár vteřin.

Osvětlení zabliká a zhasíná. Drží už jen hologramy a pár spínacích polí. Uvědomuji si, jak silně nás už slunce přitahuje. Ještě minutu a dvacet vteřin,“ povídá Foremon.

Musí mluvit hlasitě, aby překřičel praskání.

„Co já bych dal za sklenku vurguzzu,“ posteskne si Bully.

Právem.

„Klidně bych zvládnul i celou flašku,“ rozvíjí myšlenku.

Malého PEGOOMU se zmocňuje celé moře oranžové výhně. Zjišťuji, že počítám čas.

Už jen minutu. . „Lokace!“

Foremon a Bully to vykřikli skoro současně. Podívám se na údaje. V blízkosti slunce se právě zmaterializovaly tři velké lodě, strukturální otřes byl tak silný, že jsme ho naměřili i v koruně.

„To jsou určitě centrifalské lodě,“ tvrdí Foremon. „Válečné lodě.“

Náš pronásledovatel otáčí. Samozřejmě i on zaměřil pyramidy a jsou pro něj lákavějším cílem než nějaký PEGOOM. Posádka černé lodě nás patrně už dávno odepsala.

Vzdálenost tisíc kilometrů...

Dva tisíce...

Ztrácíme Galorňany z lokace. Současně začíná být Foremon aktivní, hovoří s lodí, křičí a šeptá a něco vypíná a zapíná tak rychle, že to ani nestačím sledovat. Mám pocit, že vnímám jakési mentální

šeptání, hlas PEGOOMU, který Adiatovi odpovídá a podporuje ho, ale stejně tak dobře může jít o iluzi.

Je staženo poslední kvantum energie. Světelná pole vyhasínají a bledne i hlavní holo.

V duchu vidím loď jako sněhovou vločku v atomovém reaktoru.

Přestávám uvažovat o naší situaci. Musím se spoléhat na Foremona a galomskou techniku. Víc dělat nemůžu.

Uběhly už dvě minuty?

„Perry?“

„Ano.“

„Jsme v tom až po krk.“

„Hm.“

„Víš, po čem se mi stýská? Po pořádným fláku masa a po vurguzzu.“

Zase mlčí.

Ze stěn se ozývá zlověstné praskání a klepání. Jako by tu plechovku, do níž jsme se uchýlili, mačkala obrovská pěst. Nic, co kdy stvořila lidská, či jakákoli jiná ruka, nepřečká vesmír, vseje pomíjivé;

Přechodně se cítím jako ve stavu beztlaku; že, ale už mě zase strhuje tíha mé hmotnosti.

PEGOOM se chvěje a skáče, nárazy gravitace přicházejí nepravidelně.

Pak - bázlivé červené zablesknutí. Další štůty se aktivují. Červená znamená u Galorňanů zapnuto.

Vytváří se hlavní holo. Ukazuje nic, tedy vesmír.

Ve Foremonově pravidelném obličejí se ještě chvíli zrcadlí červená barva aktivních ploch, pak syntron zapne centrální osvětlení.

„My ještě žijem?“ diví se Bully.

Jeho otázka vám může připadat banální, ale není. Já ho chápu velice dobře,

Problém se nevyřešil. Černá galomská loď je od nás jen půldruhé světelné minuty. Nebýt sluneční kořeny, neunikli bychom jí. Musíme přejít do nadsvětelného letu, dřív než nás Galorňané vymetou z vesmíru.

Naše loď se žene do vesmíru stále rychleji. O několik tisíc kilometrů míváme mohutnou protuberanci, vypadá jako obrovská hradba. Nevím, zda Foremon nebo palubní syntron se tím manévrem schválně skrývají před zaměřením, ale pak už jsme mimo a jsme zaměřeni černou lodí.

S Galorňany bojují dvě pyramidy, z třetí zbyly jen trosky. I když Centrifaaalové nemají prakticky šanci, útočí na nepřítele s odvahou pramenící ze zoufalství.

V trupu druhé pyramidy zažhne světlá skvrna, zásah. Pár vteřin nato se loď začne trhat zevnitř. Ohnivě trhliny a prudké exploze.

Umírají stovky, možná přes tisíc Centrifaaalů, a my jim nemůžeme pomoci. Můj smutek střídá zloba. Zatínám pěsti a... *Ne, to ne, dračí záření mě už nesmí dostat.*

Vzdálenost se zvětšuje. Dvě světelné minuty. Přijímáme nouzové volání Centrifaaalů. Bůhví co pohledávali v této soustavě, ale zřejmě nečekali, že zrovna tady narazí na Galorňany.

Poslední pyramida pukla. Galorňané na ni střílejí všemi zbraněmi. To už není bitva, to je nesmyslná demonstrace síly a názorně nám ukazuje, co čeká Plantagoo.

Pokud se to šílenství nepodaří zastavit. .. Jediná možnost jsou vzorky buněk z galomského draka.

Černá loď dokonala dílo zkázy. Nabírá rychlost a bere kurz na nás. PEGOOM má zatraceně co dělat. Galorňané by nás klidně mohli odchytit ještě před přechodem do hyperprostoru.

„Potřebuji rádiové spojení s černou lodí," něco mě napadlo.

Foremon se na mě nevěřicně zahleděl. Kdyby nevěděl, že jsem něco jako posel Thoregonu, jistě by mě považoval za šílence.

„Zbraně nemáme," dodávám, „ale i slovy se dá zvítězit."

Chci se dovolat na Kaif Chiriathu a blufovat. Je to taková nepatrná naděje, která se bohužel nesplní, protože ovlivnění Galorňanů nereagují.

O něco později zahajují palbu, i když ještě nejsme na dostřel. Bully odporně zaklel. Vidím, jak to v něm pracuje. Bezpochyby si přeje totéž co já: sedět u palebného systému GILGAMEŠE a ukázat Galorňanům, že nejsme tak snadná kořist, jak se domnívají. Vylámali by si na nás zuby, i když Galorňané mají místo zubů žvýkačí lištu. Výsledek by byl stejný.

Znovu mě chytá to vzdorné svrbění pod kůží, pošukávání svalů, jako by mě každou chvíli čekal těžký boj. To je drak, který se opožděně projevuje, nepřijemná, tichá hrozba.

Plný zásah!

Indikátor štítu vyjede nahoru, můstek se na okamžik ponoří do modravého blikotání.

Palubní syntron posiluje štít v ohrožené zářové oblasti a ve směru letu ponechává jen slabé nárazové pole. To musí stačit. Jakmile se stáhne pohonná energie, ztrácíme drahocenný čas.

Nadsvětelná lokace zachycuje celou boční část černé lodi. Ale než stačím touhle informaci vědomě zpracovat, je PEGOOM už v hyperprostoru. Dokázali jsme to. Unikli jsme na poslední chvíli.

^ „Seskočili jsme hrobníkovi z lopaty," poznamenal klidně Bully a dokonce se

na mě ušklíbl. „Doufám, že si za to vzájemně nerozbijem hlavy," dodal zamyšleně. „Jestli dostanu toho chlapa, co to udělal s drakem..." „Tak co?" zajímal se Foremon. „No... Rozhodně bych mu za to negratuloval. Doufám, Foremone, že s náma letíš do nějakýho sektoru, kde záření ještě neúčinkuje."

^ ^ ^

Když si myslíš, že jsi už úplně na dně, pak přijde většinou ještě další rána, která tě srazí definitivně k zemi. Máš pocit, že se proti tobě všechno spiklo.

Osud nám nepřeje, abychom aspoň na čas nabrali naději, abychom si mysleli, že galaxie jako Plantagoo se nemůže během několika dnů změnit v horoucí peklo-

Foremon se na mě upřeně dívá. Zná ho už dost dobře na to, abych z jeho pohledu vyčetl zděšení.

„PEGOOM před vstupem do hyperprostoru zachytil dvě zprávy," povídá. „Je to horší, než jsem se obával."

Bully si zaboří obličej do dlaní a zeptá se: „Kolik černých lodí na Tribathu re-aktivovali?"

Foremon vlastně ani nemusí odpovídat^ Vím, co řekne, a radši bych to neslyšel."

„Zřejmě všechny. Každopádně se ukázaly v mnoha sektorech galaxie." Odmlčel se, zjevně se snaží ovládnout.

PEGOOM zatím letí bezcílně hyperprostorem. Je úplně jedno, kde let ukončíme, stejně se dříve či později budeme muset postavit přesile nepřítele.

„Galorňané způsobili masakr," leze z něj. „Je to... je to naprosto nepochopitelné. Inteligentní bytosti, které po tisíciletí považovaly mír za ten nejsvětější statek, způsobily krveprolití, jakému

v dějinách není rovno. Kaif Chiriatha se zřejmě zbláznila."

MLčí. Patrně vzpomíná na naše setkání s nástupkyní druhého posla Thoregonu na Helter Baakenu. Není to ani dva týdny. V té době jsme měli dojem, že všechno vyjde, že to bude v pořádku.

„Flotila osmnácti tisíc černých lodí zmasakrovala ve východním sektoru galaxie Centrifaaaly. Šest tisíc dvě stě centrifaaalských lodí pod velením A-Gatergadda zničila vrchní velitelka Kaif Chiriatha. Nikdo nepřežil. Během půl hodiny zemřelo deset milionů Centrifaaalů."

Hotové šílenství. Pro Plantagoo tedy není za pět minut dvanáct, ale pár minut po.

„Existují ještě nějakí Galorňané, kteří jsou ušetřeni agresivního záření?"

Foremon přitakal, ale nejistě.

„Druhá zpráva byla sice zkreslená, ale vyplývalo z ní, že posádky několika bílých lodí se pokoušely černou flotilu shiftovat. Kaif Chiriatha je zničila stejně jako Centrifaaaly."

„Potřebujem se zkontaktovat s neovlivněným Galorňanama," říkáme s Bullym jako jeden muž. „A nejlíp včera," dodávám.

Foremon mou poznámku nepochopil, a tak jen mávnul rukou. Nemám nervy na to, abych mu ten obrat vysvětloval.

Kolik Času zbývá národům Plantaga, než je zdivočelí Galorňané přepadnou a vymažou je ze scény? Myslím na to, co mi KEMPEST prozradil o minulosti této hvězdokupy.

Pár minut nato přešel PEGOOM do, normálního vesmíru. V relativně prázdné oblasti, protože nejbližší slunce jsou vzdálena pět a sedm světelných let.

Lokace pracuje na plné obrátky. V okolí světelných měsíců se nevyskytuje žádná cizí kosmická loď.

Přesto přidáváme těsně pod hranici přechodové rychlosti. Kdyby se černé lodě zmaterializovaly v naší blízkosti, můžeme rychle zmizet v hyperprostoru.

Teprve pak Foremon odvíjí připravenou zprávu. Všem normálním Galorňanům v Plantagu.

Retranslační stanice ji přejímají a předávají dál.

Čas se zoufale vleče. Udali jsme svou pozici a musíme být připraveni na všechno. Jinou možnost jak navázat spojení však nevidím.

Naše trpělivost je konečně po deseti minutách odměněna. Ohlásil se nám BAA-KEN BAUU na vzdálenost sto dvaceti světelných let. Velitel tvrdil, že v Plantagu létá ještě pár set bílých galornských lodí.

Předali jsme mu veškeré informace o galornském draku. Vyslovili jsme i podezření o sabotáži. Foremon pak vysílá záběry. Naléhavě prosím o pomoc.

Odpověď nechápu.

„Ne," říká velitel BAAKEN BAUU. „Lituji, ale momentálně vás nemůže žádný Galorňan podpořit. Musíme každý krok pečlivě vážit a jsme nuceni nasazovat síly efektivně. S domněnkami bychom daleko nedošli."

„Jakmile se dračí záření zastaví..."

„Připravujeme rozhodující úder, který si vyžádá všechny síly. Nemohu to riskovat. Jedině vám popřát úspěch. To je vše."

„Počkej, my..."

Hyperrádiové spojení se přerušilo. Zaměřily nás dvě černé lodě. Ukončily nad-světelnou etapu letu přesně jeden a půl milionu kilometrů od nás. Než však stačí vypálit, zmizí PEGOOM z tohoto kontinua. Doufám, že i Galorňané na BAAKEN BAUU byli dost chytří na to, aby změnili svou pozici.

Po dalších dvou nadsvětelných etapách Pěny Rhodan, Reginald Bull a Foremon definitivně věděli, že od neovlivněných Galornů skutečně žádnou pomoc očekávat nemohou. Sice je vyslechli, ale dali jim zdvořile a rozhodně na srozuměnou, že mají na práci důležitější věci než se zabývat nefunkčním drakem a nějakými vzorky.

Museli čelit černé flotile, která začala ničit Plantagoo. Kde se tyto lodě ukázaly, tam rozsávaly jen smrt a zhoubu.

Na neurčité banalitiky jako je odumřelá tkáň, i když pochází ze dna draka, nebyl čas.

Poslední rádiové spojení s malou flotilou sedmi bílých lodí vzdálenou několik světelných hodin náhle skončilo, protože se zmaterializovalo množství černých bitevních lodí.

PEGOOM pak zůstal delší dobu v nadsvětelném letu. Jako by Foremon tak chtěl zvládnout své zděšení a paniku.

^ A ^

„Znám pouze jeden svět, který nabízí to, co k průzkumu odumřelé tkáně potřebujeme,” uvažoval nahlas Adiat. „Je to Helter Baaken.”

„Ještě, že jsi neřekl Galorn,” skočil mu do řeči Bully. „Pokud si dobře vzpomínám, tak jsi ještě před pár měsíci ani nevěděl, že vedle Galornu existují ještě jiné světy.”

„Jsi k našemu příteli nespravedlivý, Reginalde,” napomenul ho Rhodan.

„No a co! Ty jeho blbý kecý se už nedaj vydržet.” Bully se zarazil, sraštil obočí, potom si zuřivě masíroval kořen nosu. „Promiň, Foremon,” zabručel. „Asi mám ještě problémy se zářením.”

Strážce bazaltové nížiny na omluvu nereagoval, pracoval s jakýmsi kontrolními přístroji.

Bully opět ztratil trpělivost a začal ho tahat za rameno.

„Nemáme celý čas vesmíru!” zařval na Adiat. „Podělaný Plantagoo nám může být ukradený, a kdybyste se navzájem vymlátili ~ prosím, poslužte si. Ale nás z toho vynechte.”

„Bully!” vykřikl naštvaně Rhodan.

„Vždyť je to pravda.” Čím déle Bully mluvil, tím větší měl vtek. „Proč pořád jenom my? Už mě nebaví hrát si na hasiče.”

„Nech toho!”

Reginald Bull se pronikavě zasmál, ale náhle se zarazil a na tváři se mu rozhostil výraz úžasu a pak nechápavě potřásl hlavou.

„Ta zatracená agresivita mě už zase popadá. Ale přísahám ti,” stiskl si spánky, „dokud budu pánem svého rozumu, nedám se už ovlivnit.”

„Já ji moc necítím,” řekl Foremon. „Je velice snesitelná.”

„Taky jsi nebyl dole v draku a nenasazoval jsi krk jako Pěny a já. Kvůli něčemu, do čeho ti nic není.”

„To stačí!”

„To jen tak říkáš, Pěny.”

„Já to i tak myslím.”

Reginald Bull si drmolil kletby a na čele se mu perlil pot.

„Nic proti tomu nemůžu dělat, co? Jakmile nás to popadne pořádně, zabijem jeden druhého. To jsou mi vyhlídky.”

„Chceš se vzdát. Bully? To bys nebyl ty.”

„Já?... Jdi někam. Třeba máme s těma vzorkama naději. Naklonujem je a pak...”

„Biochemické možnosti PEGOOMU jsou značně omezené,” namítl Foremon.

„Polním mikroskopem bychom si ty buňky mohli prohlédnout, ale abychom zjistili, proč odumírají, to je našimi prostředky takřka vyloučeno.“

„Máme tedy v rukou klíč a nevrazíme ho do zámku,“ vrčel Bully. „Protože nám nechťej pomoci právě ti, kterých se to týká. Tomu říkám ironie osudu.“

„Radši přemýšlej, kdo, kromě Galorňanů, má ty nejlepší biotechnické předpoklady.“

„To si můžeš spočítat na prstech. Perry. Moxgergové jsou dobří technici, ale podle mého spíš specialisti na těžký a nebezpečný práce. Krooghové - ne, ti spis ne. Pak zbývají ještě Taštermani, Paradejové a Centrifaaalové...“

„Právě ti!“

„Centrifaaalové?“ Bully o nich uvažoval a nakonec váhavě přikývl. „Po Galorňanech jsou ten nejvyvinutější národ Plantaga. To je zvláštní, mám pocit, že tím bychom zabili dvě mouchy jednou ranou.“

„Takže letíme do Centriffu?“ zeptal se Foremon.

„Za daných okolností je to druhé nejlepší řešení.“

„Centrifaaalové nebudou mít příliš zájem na tom, aby pomohli zrovna Galorňanům, kteří je shiftovali.“

„Teď už nejde o to, kdo komu ublížil, ale o základní otázku života a smrti.“

„Vysvětluj to Centrifaaalům.“

„Myslím, že oni to už vědí. Masakr flotily A-Gatergadda se na nich musel podepsat,“ řekl Foremon.

„Krom toho,“ dodal Reginald Bull, „jsme v dračí slují našli tělo Centrifaaala, kterej zřejmě přišel o život za velice tajemnejch okolností. Pěny vzal jeho identifikační čip. A informace o G-Dreisdenovi získáme jedině v Centriffu.“

„Ale co když toho draka sabotovali prá

vě Centrifaaalové?“ nadhodil Foremon. „Aby se pomstili za shifting.“

Rhodan pokrčil rameny. „To už musíme risknout,“ řekl. „Ale dost o tom pochybuju. To, co se stalo s drakem, nešlo udělat za chvíli. Útok byl připravován dlouho předem. Navíc k tomu bylo třeba speciálních znalostí, které Centrifaaalové mít nemohli.“

„To bys musel prokázat,“ protestoval Bully. „Když se do sluje dostal G-Dreisden, pak se tam mohli dostat před ním i jiní. Ale máš pravdu, musíme letět do Centriffu. ;-;“

^^^

Soustava Centrif se nachází v severním sektoru Plantaga, pouhých 8400 světelných let od Galornu. Kolem obrovského modrého slunce obíhá sedm planet, z nichž pouze ta pátá - Centrum Centrifaaalů - se nachází v ekosféře, která umožňuje život.

Ostatní planety jsou hornické světy, které nikdy nebyly osídleny ve větším rozsahu. Dosáhly jistého významu pouze jako základny pro válečné flotily,

PEGOOM ukončil svůj nadsvětelný let pár světelných vteřin od oběžné dráhy vnější planety.

„Nic zvláštního,“ hlásil Foremon. V Centriffu už jednou byl, to když Pozemšťany pronásledoval jako vrahy čtvrtého posla Thoregonu. Navíc je nenáviděl, protože mu zabili jeho výtvar. Jejich vztahy se však od té doby uspořádaly a Foremon akceptoval Rhodana jako možného posla.

PEGOOM vstoupil do soustavy modrého obra poloviční rychlostí světla.

„Paprsky!“ hlásil Foremon. „Vycházejí ze světa, který jsme právě minuli. Zaměřil nás automat.“

„Rádiový kontakt?“
 „Nic na obvyklé frekvenci. Skenování začíná znovu.“
 „Něco jako automatika?“ zeptal se Reginald Bull.
 „Tak asi.“
 „Když neodpoví, zkusíme to v centru," rozhodl Rhodan. „Foremone, předpokládám..."
 Všiml si, jak je Foremon napjatý, a zmlkl. Adiat mlčky komunikoval s lodí. V té chvíli vypadal jako bledá, z kamene vytesaná postava. Ztuhly mu i velké ? uši.
 „PEGOOM zachytil další zaměření." A
 „Galorňané?" ^
 „To určitě ne. Spis centřifaalská bojová lod."
 „Takže se bude střílet," podotkl Bully.
 „Lod' se vznáší poblíž páté planety," pokračoval Foremon. „Rychlostí necelých pět set kilometrů za vteřinu. Žádné energetické emise. Nic, z čeho by se dalo usuzovat, že jsou na palubě Centřifaalové."
 „Vzdálenost?"
 „Už jen tři a půl světelné minuty."
 Byli ještě příliš daleko na podrobnější analýzu. Optika ukazovala jen nejasný třílůžkový bod.
 „To bude vrak," odhadoval Bully. „Nějaká lod', kterou opustili už dávno."
 Bylo to divné. Každá lod' představuje 'značnou ekonomickou hodnotu. I vrak se dal zhodnotit. Shifting však připravil Centřifaaly o iniciativu, o chuť do života. Stačilo pomyslet na A-California a jeho klan.
 „Myslíš si to, co si myslím já?" zavrčel Bully.
 „Že někdo nutně potřebuje naši pomoc?"
 „Centřifaalové si pomoci nedají."
 „Chceš to respektovat?"
 „Chápu je. Ale nebudu nečinně přihlížet, jak někdo zahazuje svůj život i živo

ty ostatních. To přece není smyslem naší existence."
 „A ty víš, jaký má smysl?" zeptal se Foremon a krátce odhlédl od barevných kontrol.
 „Možná je v tom, že si musíme věčně klást otázky," odpověděl Pěny Rhodan zamyšleně.
 „Anebo nacházet odpovědi," namítl Bully.
 „Odpověď na třetí základní otázku..."
 „Ta mi může být momentálně ukradená."
 „PEGOOM mění kurz," ohlásil Foremon.
 Ukázal se jasnější obraz. Jednalo se o pyramidu. Délka hrany 1200 metrů, základna 560 krát 560 metrů. Zkrátka ten největší typ.
 Exploze urazila příďovou sekci a rozerval trup. Mračno trosk se táhlo několik milionů kilometrů.
 Rhodan se najednou cítil strašně unavený. A vypálený. Váhavě si oběma rukama přejel po obličej. „Nějaké známky života?" zeptal se Adiata.
 Foremon zavrtěl hlavou.
 Proč všude nacházejí jen smrt a zhoubu a umírání? Copak nemůže být v kosmu někdy mír? Místa je přece víc než dost.
 Ne, závist a zloba a zjevný požitek ze zabíjení se nedají svést na nedostatek životního prostoru. Spíš se jedná o genetický defekt, který nutí život, aby se zničil sám.
 „Třeba byla porucha na palubě spórových lodí," zabručel Rhodan jakoby duchem nepřítomen.
 Bully na něj vytřeštil oči.
 „Řekni to ještě jednou. Pěny!"
 „Co?"
 „To, co jsi právě řekl."
 „Nerozumím ti."

Reginald Bull potřásl hlavou. Připomínal tak učitele z konce 20. století starého letopočtu v marné snaze vysvětlit žákům Einsteinovu teorii relativity.

„Chceš snad popírat, že jsi mluvil o sporových lodích? Nevidím v tom žádnou souvislost.“

Rhodan pokrčil rameny.

„Bylo to spíš nevědomě,“ řekl váhavě.

„Protože smyslem života přece nemůže být navzájem se zabíjet.“

„Evoluce, Pěny...“

„Takže i ty věříš v ten nesmysl. Války mohou být následkem nějaké závady v našich genech. Galorňané na to třeba přišli. Proto budovali draky. Bohužel léčili jen příznaky, ale neodstranili příčinu.“

Foremon jim zjevně nerozuměl.

„Syntron ze vzdálenosti a rychlosti vraku vypočítal, kdy byla loď zničena.“ Ušiska se natočila k intenzivnímu zdroji záření. Napětí stálo Foremona zřejmě dost energie. „Se stoprocentní jistotou můžeme vycházet z toho, že pyramidu nezničila její posádka. To by byly trosky rozptýleny pravidelněji. Simulace spíš ukazuje na těžké ostřelování.“

„Fajn, kamaráde,“ řekl Bully. „A kdo, to byl?“

„Galorňané. Tak průrazné zbraně nikdo jiný nemá. Galornská černá loď. K útoku došlo před dvěma a půl hodinami.“

„Černá loď je tedy možná někde poblíž.“

„PEGOOM osahal celý Centriff. Nepřišel na žádnou emisi. Ledaže se ta loď skrývá ve sluneční kořeně anebo je ve stínu nějaké planety. Jenže to by zase neodpovídalo představě, kterou máme o ovlivněných Galorňanech.“

„Zaútočili by na nás rovnou,“ souhlasil Reginald Bull.

„A co ostatní lodě?“ zajímal se Rhodan.

„Nic. Skenování zjistilo jen dva další vraky.“

„To přece není možné.“ Bully třásl pěsti do pultu. Hlas se mu chvěl vzrušením. „Neříkej mi, že v tyhle soustavě už není jediná živá bytost. V Centru Centrifaaalů žije... žily skoro čtyři miliardy Centrifaaalů. Měli bychom zachytit aspoň rádiové relace.“

Foremon zavrtěl hlavou.

Na hlavní holografii se zvětšoval vrak,

„Už jen třináct milionů kilometrů,“ prohodil zcela zbytečně.

Patrně tam nebyl už nikdo, koho by mohli zachránit.

Zpět na Most do nekonečna. Přístup do Hříbu je volný. Stačí jen krok, směsné krátký krůček - a jsme zase na Trakám. I navzdory tomu záření by to nějak šlo, uvažoval Rhodan. Ale já musím pomoci národům Plantaga, i kdyby mě to mělo stát život. Věčně bych si vyčítal zbabělost...

Už jen osm milionů kilometrů.

Stále žádný rádiový kontakt. PEGOOM zaměřil čtyři další vraky. Takže Galorňané napadli soustavu podruhé.

Tentokrát to však byly černé lodě.

„Zaměření. Slabý energetický zdroj.“

„Nějaký trosečník?“

„Snad.“

Syntron znázornil zaměřovači impulz opticky. Zdroj se nacházel poblíž nádrží deuteria. Pár podlaží nad ním byly hangáry člunů. Zřejmě zaměřili nějakého Centrifaaala.

PEGOOM zpomaloval, až za pár minut zastavil tři kilometry od vraku.

„Jestli se Galorňané vrátí, udělají si z toho střelbu na asfaltového holuba,“ poznamenal Bully.

Světelný bod na hologramu začal pulzovat. Prudce se zjasnil a byl velký jako desetisolar.

„Exploduje!“

Vteřinu nato se vrak roztrhl.

Na PEGOOM se hnala ohnivá koule v jejímž středu zanikala centřifaaalská loď.

PEGOOM zrychlil. Syntron současně vytvořil silná ochranná pole.

Energetická smršť běsnila několik vteřin, hořely části vraku větší než PEGOOM.

A stejně tak rychle bylo po všem.

5.

„Do prdele!“ ulevil si Bully. „O co jde? Tady přece po shiftingu žili už jen centřifaaalští beránci.“

Hledal vysvětlení, ale nenacházel ho. Ať už draky sabotoval a tím uvolnil agresivitu Galorňanů kdokoli, musel velice dobře vědět, co bude následovat.

„Málem jsme na to skočili. Pěny. A nikdo by se nikdy nedozvěděl, kde jsme...“

„A záleží na tom, Bully?“

„Mně jo. I když vlastně... Ale co...“ Prohrábl si ryšavé vlasy. „Začínám se už pomalu odcizovat i sám sobě. - Hej, Foremone, co ty na to, že bysme vzali kurz na Centrum Centřifaaalů? Přímou dychtím, abych zase viděl Cursor.“

.. *pokud tam ještě stojí kámen na kameni*, dodal si radši jen v duchu.

„Co je s vysílačkou?“ zeptal se Rhodan.

„Stále nic.“

„Budeme se identifikovat jako galornská loď?“

„Jako bílá loď,“ potvrdil Foremon.

„Není divu, že Centřifaaalové mlčí; nevěří žádnému Galorňanovi. Na jejich místě bych se choval stejně. - Měl bys ohlásit mé a Bullovo jméno.“

PEGOOM se hnál k Centru Centřifaaalů.

„Zachytil jsem slabé vysílání,“ ozval se konečně Foremon. „Vychází z Centra.“

Nebylo to obrazové, pouze hlasové spojení.

„Proč nás Galorňané trápí?“ ozvalo se matně z akustického pole. „Nic jsme neudělali. Jak dlouho budeme ještě ponižováni?“

„Musíme společně hledat cestu jak **tu** hrůzu zastavit.“

Krátká pauza a potom: „Jsem A-Betša-ga; A povídám ti, že to nikdy neskončí. Vždycky jsme se Galorňanů báli, hrozba shiftingu byla všudypřítomná, ale teď nás přicházejí zabít. Zničili flotilu neshiftovaných světů. Jsme v koncích. Perry Rho-

dané, náš národ už nemá naději.“ ;

„Ale ano,“ tvrdil Rhodan. „Naděje existuje. Dokud se Centřifaaalové sami ne?-;

vzdají, můžeme společně...“ i

„Spojení se přerušilo,“ skočil mu Foremon do řeči. „Centřifaaal tě už neposlouchá.“

A-Betšaga byl vůdce vládnoucího klanu Centra Centřifaaalů. Rhodan a Bull ho poznali jako muže, který chtěl zabránit tomu, aby se dějiny opakovaly, aby Centřifaaalové nebyli opět shiftováni jako před tisíci lety. Stalo se tak za časů legendárního vojevůdce A-Gedeonty a národ tím byl dodnes traumatizován.

„PEGOOM zůstává v kurzu,“ řekl Foremon.

„Pokusím se získat povolení k přistání.“

„Tak jako tak nerušené přistáním,“ prohlásil Bully. „Žádný Centřifaaal nám v tom bránit nebude.“

„A co pak?“ zeptal se hořce Pěny Rhodan. „Myslíš si snad, že nás přivítají s otevřenou náručí, když budeme pohrdat jejich právy? Jsme cizinci. Bully, a proto se musíme přizpůsobit jejich pravidlům.“

„I když je to posraná hra? Nenávidím ty diplomatické ptákoviny, když se tím

marní čas. Za tu dobu umřou tisíce jiných inteligentních bytostí."

„Pak to řekni A-Betšagovi. Přesně tak mu to řekni!"

„Na to se můžeš spolehnout."

Čím déle Bully mluvil, tím byl vzteklejší. Teprve pak si uvědomil, že Foremon už zahájil brzdný manévř.

Na oběžné dráze nebyla žádná jiná loď. Ani na povrchu planety nezaměřili jedinou loď připravenou ke startu.

„...prosíme národ Centrifaaľů o pomoc, nikoli pro nás, ale pro celé Planta-goo. Právě Centrifaaľové by z bolestné zkušenosti měli vědět, co to je nemít přátele."

Pěny Rhodan svou výzvu opakoval několikrát, PEGOOM zatím přešel na oběžnou dráhu. Konečně přišla odpověď. Tentokrát i s obrazem.

A-Betšaga si sedmiprstou pravici se smrtícími ostrými nehty schoval do podpaždí. Optice ukazoval jen levici, organickou uzavíratelnou lopatu. Plněji rozevřel. Ležel v ní droboučký novorozenec.

„Náš národ se nově orientoval," pravil A-Betšaga. „Doufali jsme, že naši nadějí budou děti — ty, co se narodily po shiftingu. -Ale pak se Galorňané vrátili. V černých lodích, které nikdo předtím neviděl. A hned zahájili palbu."

„V oblasti cursorského astroportu zjišťuji značné škody," hlásil Foremon. „Byly tam zničeny nejméně dvě lodi. Zasáhlo to i část města."

„Je to tak," potvrdil A-Betšaga. „A proto vypadněte z naší soustavy, než se Galorňané vrátí s černými loděmi a zabijí nás všechny."

V jeho slovech už nebyla síla, pouze rezignace. Centrifaaľům se stalo to nejhorší, co si dokázali představit. Byli násilím zpacifikováni. A pak se najednou

ukázalo, že právě jejich pacifikátoři se stali chladnokrevnými zabijáky.

Dříve by byl celý Centriff v pohotovosti. Bílé bytosti s černými lištami místo očí by vrhly do boje všechno - dneska zalezli do sklepů a čekali, až se nepřítel stáhne. Shifting zlomil Centrifaaľům vaz.

„Musíme to zabíjení zastavit," řekl Rhodan. „A dokážeme to."

Na A-Betšagovi byl patrný strach.

„Galorňané se nespokojili zničením A-Gatergaddovy flotily," pokračoval představitel Centrifaaľů, „neušetřili ani nás. Z hyperprostoru vystoupilo před pár hodinami osm lodí a hned zahájily palbu na naše nákladní a jiné lodě. Některým našim se podařilo uletět, ale nejméně třicet jich bylo naprosto zničeno. Jakmile vás ti černí zpozorují, vrátí se. Vráti se dřív, než nám to bude milé. Tak je to. Pěny Rhodane, přál bych si být mrtvý abych nemusel tohle prožívat."

Maličký v jeho ruce se pohnul. Chvilí se zdálo, že se několikacentimetrový novorozenec chce vytáhnout přes okraj lopaty, ale A-Betšaga lehce zatřásl rukou, a zabránil mu v tom.

„Prosím, Pěny Rhodane, jsi-li skutečně takový, za jakého tě považují, netrap nás déle svou přítomností."

Pozemšťan mu málem vyhověl. Chápal Centrifaaľovy důvody. Jenže kde jinde by hledal podobný technický standard?

„Chápu tvé pohnutky, A-Betšago," pravil rozhodně. „Přesto žádám o povolení k přistání."

„Zamítá se."

„Počkej, A-Betšago. Nevypínej! Prosím."

V hlase měl cosi, nad čím Centrifaaľ zaváhal. Anebo A-Betšagovi došlo, že přistání stejně nemůže zabránit. Žádný shiftovaný Centrifaaľ by nedokázal na loď namířit dělem a vystřelit.

Perry Rhodan vyprávěl, jak sestoupili do galornského draka a našli tam odumírající tkáň a přeťatá očka. A že ona tkáň je jedinou jiskřičkou naděje. Kdyby se podařilo přijít na příčiny změn nebo dokonce vypěstovat novou tkáň, pak existuje naděje, že se agresivní záření podaří opět zastavit.

„Je to jen neurčitá, slabá naděje," komentoval to A-Betšaga. „A hlavně nejsme biotechnici, jak si zřejmě myslíš."

„Takže smíme přistát?"

„Já nevím. Mám strach, že se Galorňané vrátí. Rád bych ti pomohl, ale proč se neobrátiš na Taštermany nebo na..."

„Protože Centrifaaalové jsou do toho zapleteni víc, než se na první pohled zdá. Přinejmenším v erupci galornského draka. - Znáš nějakého G-Dreisdena?"

A-Betšaga se zatvářil zmateně a zároveň podrážděně.

„Myslím, že jsem to jméno nikdy neslyšel," odvětil váhavě. „A co je s ním?"

„G-Drisden je mrtvý. Našli jsme ho na dně draka. Možná je to sabotér - možná se neshiftovaní Centrifaaalové chtěli pomstít i za vás."

A-Betšaga zavřel levici, jako by chtěl novorozence ochránit před zlem světa. Nějakou chvíli mlčel a v obličeji se mu nehnul ani sval.

„Je-li to pravda," pravil nakonec pomalu, „pak na sebe Centrifaaalové vzali nepochopitelnou vinu. Budeme spolupracovat, Perry Rhodane, abychom našli pravdu, a zaručuji ti veškerou možnou podporu. Smíš přistát."

^ x ^

A-Gatergadd

Vesmír rozpoltil ohnivý blesk a vymazal všechny vjemy. Už nebylo nic, ani

chlad, ani žár, strach ani nenávist vůči Galorňanům...

...prostě NIC.

Dostavily se však bolesti. Tělo se mu svíjelo v křečích, dávalo mu najevo, že v něm ještě zbývá nějaký život. Začal dávit.

V té chvíli si uvědomil, že je ve skafandru a že mu někdo zavřel přilbu. Sám si nevzpomínal, že by to udělal. Blesk mu předčasně ochromil myšlení.

Obsah žaludku pleskl o průzor a rozstříkl se. Umazal mu obličej a zalepil dýchačí otvor. Zoufale lapal po dechu a hmatl po kontrolkách na skafandru.

Ochromovaly jej útržky vzpomínek. Stále ještě slyšel rozkazy, výkřiky a pekelný hluk boje. Černé galornské lodě zaútočily, pálily na centrifaaalskou flotilu, následovaly exploze, hlášení o výpadcích...

Pocit, že s ním ustavičně někdo cloumá a otáčí a tím mu bouří žaludek, vystřídala náhlá tíže. Na něco narazil, převrátil se na bok a zůstal ležet a napjatě naslouchal svému trhanému dechu.

Zvratky na průzoru neochotně uposlechly zákonu gravitace. Mezi stružkami se ukázala rudě žhnoucí tma.

A-Gatergadd začal řvát. Vyřvával do éteru svou bolest a své zděšení, ale nikdo ho neslyšel.

Bitva byla prohraná, během půlhodiny bylo zničeno šest tisíc dvě stě bitevních lodí, deset milionů Centrifaaalů padlo.

A on — on žije.

Jaká hanba!

„Nevzdáme se," zasípал na pokraji šílenství. Nahmatl magnetický uzávěr přilby. Stačilo jen stisknout a ukončil by své trápení.

Kaif Chiriatha zničila jeho flotilu a on

se na to musel dívat. Více zostudit ho už ani nemohla.

Jeho výzvu k souboji přeslechla a vysmála se mu, když ji snažně prosil, aby střílela na jeho vlajkovou loď.

Galorňané zničili všechny lodě - ale ta jeho nedostala jediný zásah. Musel bezmocně přihlížet zkáze své flotily. Salvu za salvou střílela na galornské lodě, ale nedařilo se mu prorazit jejich štíty. A žádná z nich palbu neopětovala. Dějiny ho budou znát jako směšného vojevůdce.

Ale potom se konečně z KEMPESTU vyřítil ohnivý orkán a zničil vlajkovou loď...

A-Gatergadd sevřel ústa. Opět mu to začínalo myslet. A co když to není náhoda, že přežil? Třeba zasáhli bohové a dávají mu možnost, aby tu hanbu napravil.

„Za to tě pošlu do pekel, Kaif Chiriatho!"

Každé slovo vyslovil jako nějakou nadávku. Jeho život už neměl smysl, ale on nechtěl zemřít, dokud s sebou nevezme co nejvíce těch zatracených Galorňanů.

„Tentokrát jsi měla štěstí, Kaif Chiriatho, ale až se potkáme příště, budu vítězem já."

Když se vzpřímil, zachvátila ho další vlna bolesti. Vrazil do něčeho měkkého, poddajného, a když otočil hlavu, hleděl na rozpolcenou, zakrvácenou lebku důstojníka B-Korrema. Zabil ho ocelový nosník.

Další vzpomínky: *Zhroutil, se štít; palba rozmetala trup; impulsy mlátí do nekryté paluby. I v tom zmatku se snažil zachovat rovnováhu a přehled.*

„Musíme do člunů!" křičel B-Korrem.

Stěny můstku se roztrhly jako by byly z papíru, do místnosti všlehl oheň a z Centrifaaľů byly planoucí pochodně.

Rukama bušil do ovládacích tlačítek.

KEMP EST měli na zaměřovači, tak blízoučko.

..

„Je konec, A-Gatergadde."

Jako ve zpomaleném filmu. se k nim valil ohnivý válec. Obrazovky implodovaly kontrolní pulty vyletěly z úchytů, mezi nimi se zmítaly desítky Centrifaaľů.

„Pal!"

B-Korrem se mu v tom snažil zabránit. A-Gatergadd ho odstrčil... Pak se A-Gatergaddova přilba uzavřela a hned se na něj přivalil žár...

B-Korrem to zaplatil životem. Jenže to už je pryč. Nyní má smysl jedině pomsta.

A-Gatergadd překročil mrtvé tělo.

Umazaný průzor mu vadil, nešel očistit. Pracně se probojovával troskami, z nichž vyčnívalo množství ostrých úlomků a střepů. Stačí neopatrný pohyb a roztrhne si skafandr.

O kus dál už chyběl kus trupu a A-Gatergadd viděl vesmír, nekonečné množství hvězd.

To nejsou hvězdy, opravil se hned, ale hořící vraky, smutné pozůstatky jeho hrdé flotily.

I vlajková loď se pravděpodobně proměnila v takovou planoucí hvězdu.

A-Gatergadd přidal na tempu. Kolem samá mrtvá těla. Ti by smrti neunikli ani v zavřených skafandrech.

V centrální antigravitační šachtě postupoval poměrně dobře. KEMPEST sice značně poškodil i centrum lodi, ale překážky se zde zdolávaly snáze.

Za dvacet minut se dostal k hangárům. Za tu dobu jeho nenávist ke Kaif Chiriathě vzrostla do neúnosná. Některé přechody se uzavřely. Cesta do jednotlivých sektorů byla zablokována. Musel to obejít volným prostorem. Přitiskl se na roztržený, zjizvený a spálený trup. I zde nacházel mrtvé Centrifaaľy v rozervaných ska-

fandrech, které držela slabá přitažlivost vraku. Jedna hvězda vybuchla, blikavě se rozpínala a zhasla.

Před ním byly otevřené hangáry, rozmlácené vnější vstupy, zaklíněné a zničené čluny.

Zablikala kontrolka, zhasla, znovu se rozsvítila. Ukazatel kyslíku. Zásoba, která by měla vystačit na několik dnů, se smrškla na necelou hodinu.

Potácel se po rozstříleném plášti lodě, vpřed ho poháněla jen nezměrná nenávisť ke Galorňanům. Pouze dva hangáry byly prázdné, ale A-Gatergadd nevoní, že se útěk podařil.

Roztržený trup duhově zazářil, to znamenalo, že v lodi vypukl atomový požár a zanedlouho ji definitivně zničí.

Tu zaslechl jakési ševelení. Měl pocit, že slyší hlasy. Že by přeludy z nedostatku kyslíku?

„Potřebuju pomoc,“ řekl ztěžka. „Vysílám zaměřovací signál.“

Odpověď žádná, jen šumy.

„Tady A-Gatergadd. Jestli mě někdo slyšíte, pomozte mi.“

Nic.

Mráz vesmíru se mu zažíral do těla. Centrifaaal mrzl, ale nepokoušel se zesílit vyhřívání skafandru. Věděl, že stejně zemře, takže bylo jedno, jestli se udusí, zmrzne nebo shoří v atomovém ohni.

Tma vesmíru byla jako magnet, vábivá, slibná. A co kdyby navěky splynul s vesmírem jako droboučký zmrzlý asteroid? I za tisíc let by vypadal stejně jako teď, protože v okruhu několika světelných let nebylo jediné slunce, které by ho k sobě přitáhlo.

Centrifaaal pomalu rozpřáhl paže. Zaplavil ho dosud nepoznaný povznesený pocit, jistota, že zemře, ale že tu bude na věky věků. Jednoho dne ho třeba někdo

objeví a připomene si tak hrůzné činy Galorňanů. A ten lid pak povstane a pomstí se...

Odrázel se, ztratil poslední skutečnou oporu. Vrak se mu ztrácel ze zorného pole a opět objevoval. Z toho usoudil, že dělá kotrmelce. Atomový požár už zachvátil více než polovinu lodi.

Teď skutečně slyšel hlasy. Naprosto zřetelně.

Zachytil ho tažný paprsek. Zakrátko nad sebou spatřil otevřený vstup nějakého člunu. Byla to loď z jeho flotily.

6.

Perry Rhodan

PEGOOM přistál v Cursoru. Foremon vypnul všechny energetické spotřebiče až na nouzové osvětlení a části systémů pro zabezpečení života. Ví, co nás čeká, kdyby se nad Centrum Centrifaaalů opět objevila černá loď.

„A co teď?“ zeptal se.

Bully se ušklíbl a podrbal se na čele.

„Počkáme na A-Betšagu. A pak hurá do nejbližší laboratoře.“

„Musíme loď zamaskovat,“ prohlásil Foremon. „Ochránit ji aspoň proti optickému pozorování, z kosmu.“

Na okamžik jsem zadoufal, že PEGOOM by mohl mít něco jako deflektorový štít a že na něj Foremon zatím prostě nepřišel. Ale hned jsem tuto myšlenku zavrhl. Loď byla zkonstruována pro laiky. Nápisys jsou ve standardním goo a funkce se vysvětlují mentálně. Foremon by o existenci maskovacích zařízení musel dávno vědět.

Letěl k nám otevřený kluzák. Pouze jeden. Jinak byl nad milionovou metropolí jen velice nepatrný provoz.

„Všecko je jinak,“ zabručel stísněně

Bully. „Nejdřív shifting, pak útok Galorňanů. Centrifaaalům se musel zhroutit celý svět. Víš, Pěny, je mi jich líto. A pak ještě pozadí jejich vzniku..." Kousl se do rtu a zmlkl.

Kluzák přistál. Vystoupili z něj dva Centrifaaalové a váhavě k nám vykročili. Pršelo, nad městem se stahovala hustá mračna. V dálce jsem viděl obrysy vládní budovy, stylizovaného pařátu, svírajícího se kolem kulovité hlavní budovy.

„Zůstanu na palubě," překvapil nás Foremon.

Je to jeho rozhodnutí. Nemohu mu do něj mluvit. Stejně jsem vskrytu doufal, že to řekne.

„Dávejte si pozor na kosti!" řekl.

„Ty taky," ušklíbl se na něj Bully. „Neboj, nás se jen tak nezabavíš. Teprve až budem stát před Hřibem a budem se vracet domů."

Spatřil jsem v jeho očích stesk. Vždyť jsme v Plantagu už pěkně dlouho. Copak se děje u nás a na Trokanu? A co Alaska Saedelaere? Čeká na Mostě do nekonečna na náš návrat? Nemyslím si to, spíš mám strach, že zabloudil k jinému pilíři. Ale možná je už dávno na Camelotu a dává se sklenku vurguzzu.

„Co je s tebou?" Bully do mě strčil. „Zase myslíš na hovadiny?"

Došli jsme ke spodnímu výstupu, A-Betšaga a jeho společník udržují stále uctivý odstup. Antigrav nás vysadil na plochu.

Vzduch páchne spáleninou a trochu kovem. Jasně vnímáme horko ze zničených lodí. Galornská palba zničila půlku astroportu. ^

„Radši bych vstupoval na Centrum Centrifaaalů za jiných okolností," začal jsem, když jsme došli k A-Betšagovi.

Nemůžu říct, jestli se na mě jeho lišta pronikavě zahleděla anebo zda mě vůbec

vnímá. Přišlo mi, že hodně zestárl. Je to tím shiftingem?

„Že bychom zdvoňlůstky vynechali?" nadhodil naprosto nečekaně. „Každý máme své problémy, přesto jsem se rozhod, že vám neodmítnu pomoc. - Takže draci mnohou za to, že se z Galorňanů staly krvežíznivé bestie?" Jako by se zasmál. „Jaká je to ironie osudu, to můžou' vychutnat jedině Centrifaaalové." Napřáhl pařát a ukázal na PEGOOM. „Ta malá loď mě zneklidňuje. Čím dříve zmizí, tím lépe pro všechny."

„Odletíme hned, jakmile se vzorky zanalyzují a vyhodnotí."

„Do té doby bude zamaskován," dodal Bully.

A-Betšaga souhlasí. Má strach a je zmatený.

Za pár minut sedíme vedle něj v kluzáku a letíme k centru města.

„Zařídil jsem vše, co za tak krátkou dobu zařídit šlo," řekl A-Betšaga. „Našel jsem vám pomocníky a navíc jsem dal vyhledat informace o tom A-Dreisdenovi. Na výsledek si budete muset nějaký čas počkat - máme administrativní problémy. To víte, můžeme být rádi, že se nám ještě nezhroutil celý systém."

Cursor působil zblízka opuštěně. Ne, že by se z metropole stalo město duchů, ale vytratil se z něj pulz života, nastalo jakési prázdno. Dokonce i z parků s uměleckými díly vydechovala těžkomyslnost a deprese.

A-Betšaga navedl kluzák na řídicí pařsek. Skoro krokem se neseme ve čtyřicetimetrové výšce k pyramidovité stavbě. Na druhém konci ulice se tyčí „oloupané jabko", jak se jednou Bully vyjádřil.

Přistáli jsme na parkovacím patře, je tady řada kluzáků, ale ani jeden Centrifaaal.

„Dám vám k dispozici tu nejlepší biochemickou laboratoř, jakou máme," řekl A-Betšaga. „A pochopitelně vás prosím, abyste mě průběžně informovali."

„Já myslím, že by to šlo," pravil Bully.

Výtahem sjíždíme do přízemí. Elektronické závory, kontroly, radiační sprcha.

„Maximální bezpečnost," prohodil předseda vlády. „Experimenty, které se zde dělaly, nesměly být ohroženy nebo pozměněny zavlečenými mikroorganismy."

„A naopak."

A-Betšaga váhavě souhlasil. „Ano, občas se tu dělaly pokusy s biologickými a chemickými bojovými látkami."

„A dnes?" zajímá mě.

Jsme u cíle. Před námi osvětlená sterilní chodba.

„Shifting nás rázem připravil o veškeré plány," odpovídá mi A-Betšaga na mou otázku. „V té panice vědci sami zničili skoro všechny projekty."

Poslední kontrola. Teprve pak Centrifal stiskl kontakt a my mohli projít.

„Takže jste v draku našli mrtvého Centrifala," začal nečekaně A-Betšaga. „A jak to, že znáte jeho jméno?"

Zvláštní, mám pocit, že ho tato otázka zaměstnávala celý čas, ale teprve teď sebral odvahu. Obával se snad, že draka skutečně sabotovali Centrifalové a tím by se zpětně ospravedlnil shifting?

Ukazuji mu G-Dreisdenův štítek. Je na něm nejen jméno, ale i mikročip a jsem přesvědčený, že jsou v něm uložena dostatečně relevantní data.

„Dám štítek vyhodnotit," slibuje. „Je na něm jeho životopis, hodnota a další důležité informace."

Proč ne? Bez jeho pomoci bychom stejně víc nezjistili. A i kdyby se štítek v jeho ruce „rozplynul", pak aspoň víme, na čem jsme.

Ne, z toho jej nepodezřívám. Myslí to upřímně. Aspoň od té doby, co ho postihl shifting. Bully a já jsme tu hrůzu zažili na vlastní kůži. Můžeme být rádi, že nás aktivátor uchránil před následky. A-Betšaga však přišel o půlku zbývajících životů.

-^ X ^

Překvapení se podařilo.

Se vším jsem počítal, jen ne s tím, že se v laboratoři opět setkám s A-Califormem a jeho klanem. Kaif Chiriatha slíbila, že v pořádku dopraví Centrifaly domů, a slovo dodržela. Krátce nato se jí zmocnila agresivita.

„A-Betšaga nás požádal, abychom vám pomohli," řekl A-Caliform. „Myslí si, že nám důvěřujete víc než ostatním Centrifalům."

Něco na tom je. I když bych měl za pomocníky radši někoho agilnějšího než Centrifaly. Jen aby nám nebyli zase spíš na obtíž. Jenže na druhou stranu A-Califorma a ty ostatní potřebujeme.

Spočinula na mně výrazná, velice silná, černá zraková lišta. Dříve obávaný výherci daní T-Legiaiw se opatrně přecpal mezi V-Emergenem a K-Fordesem.

„Každý z nás," pravil pomalu, jako by každé jednotlivé slovo musel zvažovat, „si v uplynulých týdnech pohrával s myšlenkou, že skoncuje se životem. Stále nemůžeme dost dobře pochopit, co se nám stalo. Zvláštní na tom je, že nedokážeme Galorňany ani pohrdat."

„Ale nemůžeme jim ani odpustit," dodal A-Caliform.

„Co cítíš?" zeptal jsem se.

Náčelník klanu se zatvářil udiveně. „Lítost," odpověděl. „A soucit. S Galorňany i se všemi startovanými Centrifaly."

Postižená generace bude zřejmě trpět

až do konce života. Ti bezprostředně postižení uniknou do letargie. Ti, kteří měli to štěstí, že nebyli v blízkosti shiftovací flotily, budou žít se smrtelnou touhou po revanši. Ale tragický konec A-Gatargaddovy flotily by jim měl ukázat, jak je veškerá touha po pomstě marná.

„Toužím po tom, abych jednoho dne mohl opět vymáhat daně," přiznal se bez ostychu T-Legiaiw. „Bohužel to nejde, když je v Plantagu chaos a anarchie."

Začínám chápat. T-Legiaiw nám pomáhá, protože si chce zachránit iluze.

Ostatní mají zřejmě podobné pohnutky. Nechci je znát. Psychicky jsou na tom špatně. Měl bych být rád, že se jim vede jakžtakž a že nikdo z nich zatím nespáchal sebevraždu.

Co se stane, když začnou vnímat agresivitu z draka? Uvolní se opět vraždění a zabíjení, anebo se to vše vykompenzuje?

Možná pracují sami proti sobě, když nám pomohou vyhodnotit vzorky... ;

Ne, nesmím o tom uvažovat. To bych se pak zamotal mezi samá co když a jenže.

... ..

„Máj to tady strašně staromódně vybavený," stěžuje si Bully. A přitom by měl být rád, že jsme nějakou laboratoř vůbec dostali. V naší situaci bychom neměli mít přílišné nároky.

A-Caliform a jeho lidé dělají pomocné síly, hlavní práce se ujali biologové a genetici. Brzy zjišťují, že Centrifaaalové moc nevydrží, a musím je rozdělit do několika pracovních skupin. Jedni odpočívají, zatímco druhí pracují. Ale jinak bychom se nedostali kupředu. Právě specialisté jsou v největší depresi.

Naštěstí nemusíme s Bullym díky aktivátorům příliš spát.

Na přípravu vzorků potřebujeme skoro šest hodin. Co jsem seškrábal z draka, je shluk poškozených buněk, které drží jen částečně pohromadě. Těžko se z nich získávají řezy.

Nemají tu žádný výkonný mikrolaser. Pouze ultramikrotomy, tedy diamantové nože, s nimiž lze dělat řezy o síle 50 nanometrů.

„Už dávno jsem neasistoval při takovém výzkumu," vzdychl si Bully. „Víš, že mizernej list papíru bysme takhle mohli nařezat na dva tisíce řezů?"

„A to budou ještě příliš silné."

Bully krátce vzhlédl od práce, ale hned se zase věnoval preparátům.

„Kdy budeš konečně s něčím spokojený?" zavrčel.

„Jakmile budu vědět, že jsem dosáhl všeho, čeho šlo za daných okolností dosáhnout."

•

„Pak se změníš?" „,

„Pokud to bude nutné."

Řezy se různě preparují. To vyžaduje čas. Přál bych si, abychom měli k dispozici ty nejmodernější galaktické přístroje, ale musíme se spokojit s tím, co mají Centrifaaalové s elektronickými a rastrovacími mikroskopy. A bohužel bez siganské mikrotechniky.

Získané snímky z mikroskopů si jsou podobné. Už po třiceti prozkoumaných řezech se dají značně vyloučit eventuelní nepravidelnosti ve stavbě buněk. Buněčné stěny vypadají křehce, jsou částečně deformované anebo zcela rozpadlé. Jinak objevujeme mitochondrie a vakuoly. Vakuoly by nasvědčovaly tomu, že se jedná o rostlinné buňky. Tedy alespoň u nás na Zemi.

„A proč ne?" vzdychl si Bully. „Nic není nemožný."

„Co vlastně hledáme?" zajímal se A-Caliform.

„Kdybych to tak věděl," odpověděl jsem. „Něco, co vypadá nenormálně, může být klíčem k řešení problémů."

Kdybychom chtěli prozkoumat všechny preparáty, potřebovali bychom několik dnů. A proto jsem rozhodl, že vybereme jen namátkové vzorky.

Zvětšujeme pletence chromozomů v buněčných jádrech. Vidíme DNA a proteiny.

Od nám známé DNA nevidíme žádné odchylky. Dva okolo sebe obtočené řetězce polynukleotidů - známou dvoušroubovici.

Napadá mě dvoušroubovice morálního kódu, která prochází vesmírem jako psionická pole. Informacím v morálním kódu říkáme přírodní zákony, tak se například zjišťuje absolutní teplota našeho vesmíru i gravitační konstanta.

Jaké informace jsou obsaženy v DNA buněčné tkáně draka? Nevím, zda agresivitu Galorňanů může ukládat pouze tkáň anebo i drátěná očka. Na to musím přijít.

Pokud je to v tkáni, pak máme naději, že se nám toto paměťové médium podaří zrekonstruovat.

„Potřebujem definitivní, nezvratný informace o funkci živé tkáně," řekl Bully. Zvláštní, chtěl jsem říct totéž.

Vědci se soustředují na analýzu DNA. Čím déle je sleduji, tím více lituji svých počátečních pochyb. Pracuji se stále větším zaujetím a nasazením.

Bully si vyhledal klidný koutek, dřepel si na zem a podřimuje.

Za necelou hodinu se ale vrací, klepe mi na rameno a povídá: „Vypadni už. Půjde to tady i bez tebe."

Nenechal jsem se dvakrát pobízet. Spal jsem však špatně, zdálo se mi o obrovských černých dracích, poletujících Plantagem a pohlcujících celé soustavy. Davy

utečenců prchaly po Mostě do nekonečna, dostaly se do Mléčné dráhy, zaplavily Trokan, vytrhly jej z Mléčné dráhy a do víru utečenců strhly i Zemi...

Budím se zpocený jako myš. Ne, v této situaci spát nemůžu, musím se nějak užitečně zapojit.

Centrifugalové změřili molekulu DNA u chromozomů jedné buňky. Měří skoro metr a půl a má skoro stejný informační obsah jako lidská buňka. Takže se jedná o velice složitý organismus.

Tím jsme však dosáhli i hranice toho, nač mohli vědci přijít. Živé buňky, které by se daly namnožit, nenašli. Z toho, co mají, příliš o funkci živé tkáně nezjistí. Rozhodně ne tolik, aby vysvětlili to zvláštní, onu schopnost, která tkáni umožňovala ukládat galornskou agresivitu.

Začínám mít nepříjemný pocit, že přeshlapujeme na místě.

^ A ^

„R-Bulle, měl jsi pravdu."

To vzrušeně vběhl K-Oxxan. Prudce jsem sebou trhl a uvědomil si, že jsem tvrdě spal, a ne pouze dřímal. Spal jsem u monitoru s obličejem zabořeným do dlaní.

Ale, že by mi bylo nějak líp, to ne. Na obrazovce sjížděl sloupec čísel. Vyhodnocení DNA. Texty s grafikou a snímky elektronových mikroskopů.

„Já věděl, že z druhého vzorku bude víc," prohlásil Bully. Obrátil se ke mně a pokračoval: „Dovolil jsem si uvolnit k výzkumu i buňky kůže G-Dreisdena." V koutcích mu zrádně zatrhlo. „Spal jsi jako andělíček. Pěny, a nechtěl jsem tě budit."

Je tak ohleduplný! Mízero jeden. Chce shrábnout vavříny, chce být ten správný řízek a nehrát druhé housle. Ale mně je

to jedno. A pokud mu ani to nebude dost, pak může táhnout klidně až do... Já na něj nejsem odkázanej, já si...

Zděšeně jsem se snažil udržet myšlenky na uzdě. Už je to tady zase. Jsou to dozvuky nebo...

...agresivita Galorňanů už dospěla do Centrifffu.

V tom případě byla moje vzrůstající nevole jen předzvěstí toho, co teprve přijde.

Byl jsem zvědavý, jak budou reagovat Centriffaalové. Pozoroval jsem K-Oxxa-na, sledoval jsem jeho pohyby. Jako by si prohlížel drápy. Pohrává si s myšlenkou, že Bullyho zraní?

Ne. Opatrně, jen konečky prstů nastavil starodávný projektor. Měl jsem vztek sám na sebe. Centriffaalové asi na agresivní záření reagovat nebudou. Aspoň ti shiftovaní. Účinky se možná vzájemně vyruší.

„Jen se na to podívej, P-Rhodane," řekl K-Oxxan a projektor ztvárnil výsledky. „To je zcela jasně tělesná substance Centriffaala. Ten mrtvý skutečně ležel na dně šachty, v níž se uchovává agresivita Galorňanů?"

„Uchovávala," opravil ho Bully jako nějaký účetní. „S tím je už konec a zřejmě díky jednomu z vás."

„Lituji toho, co se stalo," vzdychl si odevzdaně K-Oxxan. „Kdybych měl možnost změnit minulost, udělal bych vše proto, aby byl opět mír."

„Na co G-Dreisden zemřel?" přerušil jsem ho.

„Byl zavražděn způsobem, jaký jsem dosud nepoznal."

Tak daleko jsme se s Bullymu dostali taky. G-Dreisdenovo tělo vypadalo, jako by zpěnilo. Ne, nevzpomínám si, že bych někdy viděl podobnou mrtvolu. Vrylo se mi to do paměti. Zduřelé tělo s jemnými vpichy.

Holografie ukázala řetězec zvětšených buněk. Viděl jsem jádro, membránu, mitochondrie i jednotlivé lipidy.

Ale něco bylo jinak...

Hologram se otáčel a konečně jsem měl pocit, že vím, o čem to K-Oxxan mluví.

Každá jednotlivá buňka byla propíchnutá. Jako by zhouba vycházela z buněčného jádra.

„G-Dreisden nebyl zabit vnějším násilím," řekl za mnou jeden biolog. „Spíš zemřel na následky nějaké dosud neznámé nemoci."

Další zvětšení.

Reginald Bull vytřeštil oči a poklesla mu čelist. Mně ostatně taky.

Viděli jsme teď jen dvě buňky. Obrovské buňky. Centriffaalové je nabarvili a právě díky barvě byla jasně patrná perforace.

Spíš *rany*.

Maličkaté ranky, které vyboulily buněčnou stěnu.

Vyboulily. To je to správné slovo.

Účinek šel zvnitřku ven. Každá měla desítky vpichů.

„Máme pro to nějaké rozumné vysvětlení?" zeptal jsem se.

„Můžeme se jediné domnívat," odpověděl jeden vědec. „Vývolala to nějaká substance, která už byla v buňkách."

„Jaká substance?"

„To ještě nevíme."

Napadla mě larva. Jakmile protrhne kuklu, aby se z ní stal pestrý motýl, kukla praskne, končí, už není k ničemu a splnila svůj úkol.

„Tělo napěnilo," připomněl jsem biologům. „Jako by zkvasilo."

„Možná to byl explozivní proces," pravil K-Oxxan.

Při jeho slovech mě zamrazilo. Už jsem viděl umírat mnoho bytostí, ale explozivní proces, který poškodí každou jednotli

vou buňku... Proti tomu jsou lashatské neštovice nebo Medúzin mor velice humánní. Pouze jsem doufal, že Centrifaaal netrpěl. Snad si ani neuvědomil, co se děje. Takhle mu určitě „vypěnil“ i mozek.

„Jak to?“ zeptal jsem se. „Co bylo příčinou?“

Na maximálním zvětšení mi ukázali, že poloha buněčného jádra je neobvyklá. Stejně tak se posunulo endoplazmatické retikulum a částečně se poškodilo. Na jeho membráně dochází k tvorbě lipidů a proteinů. Z retikula se odpojují bublinky, které putují ke Golgiho tělískům, v nichž se proteiny mimo jiné připravují k přesunu z buňky.

Nejsem mikrobiolog ani genetik, Centrifaaal hýřil termíny a vysvětleními, které jsem nedokázal strávit. Ale pochopil jsem, že tak velký rozdíl mezi lidskou a centrifaalskou buňkou není. V buňkách mrtvého bylo zřejmě uloženo cosi, co částečně zatlačilo existující orgány. Možná ono cosi dokonce vyrostlo a drželo se to svého hostitele, a teprve pak to proniklo membránou.

„Ono napěnění bylo zřejmě způsobeno tím, že v buňkách bylo velké množství neznámé substance,“ vysvětloval biolog.

„Nějakej živočich?“ zeptal se Bully. Samozřejmě měl na mysli viry, bakterie a podobně.

„Vyloučit to nemůžeme,“ přikývl Centrifaaal. „Ona neznámá látka plně opustila buňky. Aspoň mikroskopicky se už nedá nic zjistit.“

Napadají mě bakteriofágové - viry, jejichž hostitelem je bakterie. Enzymem bakteriální buňce rozleptají membránu a vzniklým otvorem vstříknou svou nukleovou kyselinu. Ta se zapojí do genetické informace bakteriálního jádra a to dává

příkazy k výrobě dalších a dalších virů. Nakonec je bakterie přeplněná viry, buněčná stěna praskne a uvolní fágům cestu k dalším bakteriím.

Postihl G-Dreisdena podobný osud? Zdá se, že ano. Pak vyvstává otázka, kde k tomu přišel. Nebo kdo ho infikoval. Někdo chce v Plantagu vyvolat chaos. Útok nemusí být nutně nasměrován na Galorňany. Je možné, že onen neznámý používá draka jen proto, že mu to připadá nejefektivnější.

„A co další analýzy?“ zeptal jsem se.

„Možná tam zůstaly zlomky cizí DNA.“

„Zatím jsme na nic nepřišli.“

Í, .

A-Gatergadd

Lokátory člunu ukazovaly gigantické bojiště. Vraký bez energie, roztrhané, roztravené lodě...

A-Gatergadd stál už minuty na můstku a mlčel. Nehty pravé ruky zaryl hluboko do panelu.

Nikdo od něj nečekal jediné slovo díky. Nikoli v této situaci.

„Kolik přežilo?“

Počet byl děsivě nízký. Několika lodím se ještě podařilo ustoupit.

Tyto lodě se nyní shlukovaly a hledaly další přeživší a Galorňané je nerušili.

„Kaif Chiriatho!“ A-Gatergadd to jmenovitě vyslovil s odporem. „Jestli si myslíš, žeš nás dostala na kolena, pak se mýlíš. My budeme bojovat do posledního muže. A udeříme tam, kde to očekáváš nejméně.“ Zvolna se odvrátil od velké projekční stěny. „Nebudeme už bojovat proti tvým lodím - to byla chyba, která se už nebude opakovat. Udeříme tam, kde jsi nejzranitelnější, v tvé vlasti.“

Prudce zvedl pravou ruku a nehty se zablýskaly ve svitu hologramu- > ;

„Budeme silnější než dříve!“ ryčel. „Dáme do toho všechno a zničíme světy Galorňanů. - Smrt Kaif Chiriathě' Smrt všem Galorňanům!“

Pár se k němu přidalo, ostatní mlčeli. Tvářili se zděšené, byla v nich nenávist, to ano, ale strhnout se nedali.

„Zažili jsme, co to znamená bojovat s černými loděmi,“ namítl jeden stařec. „Naše lodě selhaly. Takže čím budeme bojovat? Z Centrifaaalů a naší říše nezbude už nic.“

A-Gatergadd se na něj vztekle podíval.

„Tvoje skuhraní je urážkou našeho lidu,“ vybuchl. „Anebo tě Galorňani shiftovali?“

Dvěma kroky byl u něj, vyjel po něm pravicí a stařec klesl s chrčením do kolen. Ze sedmi hlubokých ran se vyhnula

žlutá krev.

A-Gatergadd se okamžitě otočil. „Je ještě někdo toho názoru, že se nemůžeme poučit z prohrané bitvy?“

Slibuji vám, že Galorňany porazíme. Protože umíme bojovat a v případě nutnosti dokážeme zemřít za svou věc.“

„To chceš porazit s několika čluny národ, který nám už celá tisíciletí vnucuje svou vůli?“ Raněný se ani nesnažil vstát. Dál klečel v rozlévající se louži krve a lišta mu bledla. „Jsi šílenec, A-Gater-gadde, větší nebezpečí pro náš národ než

Galorňané.“

Velitel se ovládl a pouze se na raněného opovržlivě podíval.

„Nevím, jak se jmenuješ. Řekni mi své jméno, ať vím, kdo pochybuje o mých schopnostech.“

„Říkají mi Belustram.“

„Bez klanu?“ A-Gatergadd se jen stěží ovládal. „Žiješ mimo klan a máš odvahu mi něco předepisovat? Víš ty, jak my zví

tězíme? Já ti to povím. Všem vám to povím.“ Velitel flotily se rozmáchl. „Máme Ještě lodě, máme mnohem víc lodí, než dneska stačila Kaif Chiriatha zničit. Všeelijaké čluny, staré lodě, které Čekají na sešrotování. Všechny obsadíme, nacpeme trhavinami a pak tyto bomby navedeme do centra jejich říše. Už chápete?“

„Ty jsi vážně Šílený,“ vydechl Belustram. Rány mu dál krvácely, ztratil hodně krve a sotva se držel. „Ani jedna z těch lodí se nikdy nedostane do blízkosti nějakého galornského světa. Možná bych měl poděkovat osudu za to, že už nezažiju konec našeho národa.“ „To opravdu ne, ty zrádče“ A-Gatergadd sekl podruhé. Nepočítal však s tím, že by stařec mohl být rychlejší než on.

Belustram si v posledním záchvěvu sil vrazil nehty do hrudi. Zachrčel, padl na stranu a zřejmě byl mrtev, dřív než dopadl do louže krve.

„Vyhod'te tu mršinu do kosmu,“ poručil A-Gatergadd ostatním. Číhavě se na ně zadíval. „Je tu ještě někdo, kdo pochybuje o našem konečném vítězství?“

„Důvěřujeme ti, A-Gatergadde. Ale jak doletíme do Pentrického mračna? Naše lodě nemají absorbéry tranzice, budou zničeny...“

„Nebudou to čekat.“ Velitel se vítězoslavně zasmál. Jako by uplynulé hodiny byly jen chabou předehrou toho, co bude následovat. Na ty mrtvé ani nepomyslel. Byla to cena, kterou se platí za moc. „Nepočítají s naším útokem. Budou nedbalí. Naše továrny na devatenácti hlavních světech dál vyrábějí absorbéry. Dokonce i na Centru Centrifaaalů, přímo před očima toho slabocha A-Betšagy. Bude jich dost na všechny lodě. Zvládneme to za týden. My to zvládneme, protože se chce-

mě pomstít za vše, co nám Galorňané kdy spáchali."

^ ^ ^

A-Betšaga se ohlásil jen krátce, aby se informoval, kam dospěli ve výzkumu vzorku, a aby jim sdělil, že už vyhodnotili G-Dreisdenův štítek. Posílá do laboratoře kurýra.

Za pár minut se ukázal A-Caliform.

„Tyjsi A-Betšagův kurýr?“ divil se Perry Rhodan. „Je to náhoda, anebo je za tím víc?“

„Nic takového. Nevidíme na své spolupráci nic zlého. Osudu se vzepřít nemůžeme, ani nechceme.“

Podal Pozemšťanovi fólii.

„Co se to tam děje?“ ozval se Bully od svého pracoviště. „Máte přede mnou nějaký tajnosti, nebo co?“

A-Caliform se mu omluvil a to bylo něco, co si před shiftingem nedokázali představit. Když se k nim Bully přitíhl a málem Rhodanovi vytrval fólii z ruky, dokonce ustoupil.

„Mám stejný právo jako ty. Pěny...“

„V pořádku.“

„Lituji,“ mumlal Centrifal. „Já tě vážně nechtěl...“

Bully fólii rozvinul.

„Jsi agresivní. Bully.“

„Hovno! Ale nemám čas, abych věčně na něco čekal. Ty tady chceš snad shnít, Perry? Já ne. Povídám ti, že já ne!“

Na fólii byla kopie G-Dreisdenova štítku. Pod ní jeho osobní údaje. Datum narození. Místo narození. Příslušnost ke klanu.

„Byrokracie jako na Zemi,“ nadával. Reginald Bull. „**K** čemu to všechno? Jsou to přece jen...“

Perry mu fólii vytrhl.

„Bojujeme s větrnými mlýny,“ prohlá

sil už klidněji Bull. „Jestli brzy nedosáhneme nějakých výsledků, vidím to blbě.“

Snažili se písmo Číst, ale nakonec jim musel pomoci A-Caliform.

G-Dreisden skutečně sloužil na bitevní lodi. GURN patřil k moderním dvanáctistovkám a zřejmě se zúčastnil bitvy o Trieger. Jasně to z textu nevyplývalo, bylo to pouze v informaci o zranění po těžké bitvě.

„V tom případě byl G-Dreisden shiftován, ne?“ zeptal se Rhodan.

Shifting, umělá redukce násilných sklonů, byl pro Centrifal horší než smrt, rovnal se celoživotní hanbě. Řada Cent-, rifaalů na palubách lodí nad Triegerem^ ale i v Centriffu, spáchala po shiftingu sebevraždu. Jiní trpěli následky. Změnila se jim osobnost, nikdo už nebyl takový jako předtím.

„Nevyplývá z toho, jestli byl v Centriffu, když přiletěli Galorňané,“ vysvětloval A-Caliform. „Sloužil na GORNU jako radista. Byl asi dobrý. Jsou tu pochvaly, dokonce přišel i na nějaká technická vylepšení.“

„Takže podle tebe G-Dreisden nemusel být v Centriffu?“ zeptal se Rhodan. „Jestliže byl ale na palubě GORNU...“

„To je právě to.“ A-Caliform ukázal na text a nehtem propíchl fólii. „G-Dreisden už nebyl na seznamu posádky. Ve spisech se vede jako pohřešovaný. Už dva roky. Zmizel při přistání na planetě Sci-Souk. Za okolností, které se dodnes nepodařilo objasnit.“

^ A ^

A-Gatergadd

Centrifalové mobilizovali. Stovky staříčkových lodí vybavili novými absorberý transice. Byly tam lodě skoro bez výzbroje, pouze se slabými dezintegrátory, jež

sloužily jedině k obraně asteroidů, ale nikdy nemohly způsobit nepřátelskému štítu ani škrábanec. Ty byly naplněny konvenčními trhavinami a Centrifaaalové považovali za nejvyšší čest, že se budou moci sebevražděně zřítit na Galorňany.

Rychlé kurýrní lodě zajišťovaly nutnou koordinaci a počet hyperrádiových relací proto zůstal konstantní. A-Gatergaddovi hodně záleželo na tom, aby Galorňané předčasně nezjistili, že se na ně připravuje rozhodující úder.

Velitel flotily stačil navštívit pět soustav a všude do srdcí Centrifaaalů zaséval zlobu. Dokonce i dospívající radostně nastupovali na ty nejstarší lodě. Každý byl hrdý na to, že se zúčastní poslední bitvy.

Naposled navštívil Damorgen.

Mezi nespočtem asteroidů, planetoidů a komet, mezi dvaceti dvěma planetami soustavy čekaly lodě všech velikostí na jeho povel. Palubní počítače měly naprogramovány souřadnice ke skoku do Pentrického mráčka.

„Galorňané nás zaměří teprve tehdy, až se ukážeme nad jejich domovským světem,” opakoval neustále A-Gatergadd. „Ale pak už bude pro ně příliš pozdě.”

Nainstalovali poslední tranziční absorbery. Všechny lodě však ještě nebyly přezbrojeny.

Centriff byl od Damorgenu vzdálen pouhých sto dvanáct světelných let. A-Gatergadd vyrazil s nákladní lodí k Centru Centrifaaalů pro další absorbery.

8.

Pěny Rhodan

Jenom ztrácíme čas. Vzorek tkáně z draka své tajemství neprozradí. Centrifaaalové se snaží marně.

Izolovali jednotlivé buňky a dali je do

živného roztoku. Stále zoufaleji se pokoušeli buňky oživit.

Na pár hodin v nás svítila naděje, cítil jsem napětí. Na živný roztok a intenzivní ozařování reagovalo hned několik buněk najednou. Chromozomy s DNA se stahovaly, ukazovalo se podélné rozštěpení chromatidů, které se pak od sebe zvolna oddělí a... Jenže tak daleko jsme nedospěli. Dělení se náhle zastavilo a Bully zaklel. Jádro se začalo scvrkávat, jako by přišlo o veškerou plazmu.

Chvíli jsme v silném zvětšení viděli dvoušroubovici DNA chromatidů. Obě polynukleotidová vlákna vypadala jako provazový žebřík.

A tu se začala na několika místech rozlamovat. Jako by báze již spolu neladily, schopnost genetické substance ukládat informace vyhasínala.

Buňky odumíraly. Velice rychle. Marně jsem čekal na to, že v buňkách bude něco explodovat, že látku protrhne nějaká zatím neviditelná látka.

„Klonování nevyšlo,” řekl někdo z Centrifaaalů. „Jsme s veškerým věděním v koncích.”

• Zavřel jsem oči, oběma rukama jsem si přejel po obličejí. Dělal jsem si marné naděje.

Centrifaaalové z A-Califormova klanu nás neustále zásobovali nejčerstvějšími informacemi. Vypadalo to špatně. Černé lodě napadaly další a další světy, ničily každou loď, na kterou narazily, a ostřelovaly osídlené planety.

Jako by se Galorňané honili za svou ztracenou identitou a vraceli se zpět k tomu, čím kdysi bývali, k metle celé galaxie. A navíc vedou válku mezi sebou. Nikdo neví, kolik ještě zbývá neovlivněných Galorňanů, ale neustále jich ubývá. zabíjejí je černé lodě, anebo propadají

agresivitě a vyražejí rovněž na vražedné lety.

„Zbývá jediná naděje," řekl někdo. „My se už dál nedostaneme, ale neměli bychom zapomínat na schopnosti Taštermanů. Až do shiftingu pro nás pracovali a jistě budou schopní i nadále."

„I jim se zkrátil život na polovinu," přidal se A-Caliform. „Propadli depresi, nevědí, co mají dělat, neodvažují se žádného rozhodnutí. Poručím jim, aby nám pomohli s výzkumem."

Na Taš-Termu jsme už s Bullym byli. Příslušníci tamního národa jsou odedávna považováni za levnou a především poddajnou pracovní sílu, žijí dobrovolně v jakémsi otroctví a vůbec jim to nevadí.

Taštermani připomínají pařez a délku jejich života určuje hormon kašpdech, kterého má každý Tašterman jen určitou, neregenerovatelnou zásobu. Každým samostatným rozhodnutím se kašpdech spotřebovává, a proto se tyto bytosti jakémukoli rozhodnutí vyhýbají jako čert kříži, radši se nechají komandovat a nakazovat si, co mají a smějí dělat. Pak žijí déle než ostatní.

Dorůstají výšky pouze jednoho metru a kůži mají jako popraskanou kůru. V pařezu jsou uloženy smyslové orgány a větší počet hlasových orgánů. Disponují záviděníhodným panoramatickým vnímáním a snadno mohou komunikovat s více partnery najednou.

A-Caliform se vrátil s Taštermany.

„Potřebujeme analyzovat velice vzácné vzorky. Zjistěte, co v těch buňkách nehraje. Ale hoďte sebou!"

Taštermani se nadšeně vrhli do práce, jako by šlo o život. Svým způsobem ano.

„A co až úkol splníme?" zajímal se jejich mluvčí Ton-Gabbeth.

„Nebude to žádná hračka," řekl A-Caliform namísto odpovědi.

Ton-Gabbeth dal najevo souhlas. - „Tak už makej konečně!" vyjel něj Bully. „No dělej a nečum!"

Trhl jsem sebou a chtěl jsem Reginalda usměrnit. Zároveň jsem vnímal Ton-Gabbethovu radost. Bully mluvil přesně tak, jak Taštermani potřebují. Nemohl mu udělat větší radost.

Centrifaaalové vysvětlili Taštermanům co a jak. Vznikla nepříjemná, jen těžko popsitelná atmosféra, neboť Taštermani čekali na jasné rozkazy, ale shiftovaní Centrifaaalové byli příliš měkkí, nedokázali překročit vlastní stín. Pro Bully ho a pro mě by to nebylo tak těžké.

Několikrát jsem musel tlust'ocha brzdit, protože se jen stěží ovládal. Agresivita v něm stále ještě neodezněla.

Taštermani jsou jak známo i nekorunovaní králové manipulace pomocí mediátorů čili transmitterů. Ty si prosím neplette s transmiery, kterými se přemísťujete. Tyto bytosti utvářelo prostředí, v němž žijí, bažiny, kde zuří lýtý boj o život. Nedochází tam však k žádnému viditelnému násilí a zvíře či rostlina nejsou vždy jen sežrány. Tak například nějakou rostlinu nejdříve oklikou přes mediátory přinutí k sebevraždě a přeměně v požitelnou hmotu.

Taštermani všelijak přenášejí hlavně hormony, ty slouží jako mediátory a rychle předávají informace jiným organismům. Tím největším trumfem je zde zálužnost. Žijí tam například ptáci, kteří kálejí na rostliny feromony, tím na ně nalákají malé ještěrky bažící po páření. Ještěrky se s rostlinami potýkají tak dlouho, až polámou listy, které vyloučí další substanci. Tato substance během dne rozloží ještěrkám krunýř. Pak jsou bezbranné a stávají se vítanou kořistí celých hejn ptáků.

Taštermani v tomto souboji požírajících

a požíraných vítězů díky jemmgénům. To jsou speciální žlázy rozmístěné po celém těle. Jímí vylučují množství speciálních mediátorů, které nepřátelské hormony neutralizují a mnohdy jejich účinek zvrací

v pravý opak.

Zatímco se Taštermani nadšeně činili, Centrifaaalové nám vyprávěli o Taš-Ter-mu. Řekl bych, že se tak chtějí odpoutat z úporných pochyb nad sebou samými. Navzdory veškeré technice přece nic nedokázali. Nedokázali se ještě vymanit z traumatu shiftingu a vědomí dalšího neúspěchu jistě velice rychle povede k dalším depresím. •

To jsem nechtěl. Kvůli tomu jsem za nimi neletěl. Sliboval sem si výsledky, které by pomohly jak Centrifaaalům, tak celému Plantagu.

Uběhlo několik hodin.

Taštermani jako by spali vstoje. Špičkové vybavení laboratoře nepoužívali. Jen občas využili holografických možností, aby si předali zprávu neb krátce

podiskutovali.

Komunikace mezi Centrifaaaly a Taštermany není právě z biochemických důvodů příliš jednoduchá. Taštermanské pojetí biologie a genetiky se zásadně liší od centrifaaalského, spíše technokratického přístupu. Ostatně i od našeho. Pořád hledáme nějaké vzorce a něco propočítáváme a vypočítáváme a zapomínáme na to, že svět je víc než nějaká čísla.

Zbytek vzorků z dračí sluje zmizel. Taštermani ho doslova vsákli.

V divočině své vlasti nepřežívají jen díky jemmgénům a biochemickým látkám, jež sami produkují. To by byli vydáni na milost a nemilost žravým útokům rostlin i zvířat. Dokážou totiž bleskově a správně dešifrovat jejich mediátory a pak je neutralizovat. Dále mají kdesi uvnitř vysoce výkonný analytický orgán.

Přesto buňky z dračí sluje představují i pro ty biologické čaroděje takřka neřešitelný úkol.

„Ta tkáň má velice komplikovanou strukturu," oznámil nakonec Ton-Gabbe-th. „I ty nejrafinovanější sloučeniny, jež známe z bažin, jsou ve srovnání s tím úplně banalitky."

„Jinými slovy jste stejně bezradní jako Centrifaaalové?" zeptal se Buly. „Tak makejte dál! Makejte, dokud na tajemství těch buněk nepřijdete!"

^ ^ ^

Už ani nevím, kolikátého je. Jsme v Plantagu příliš dlouho. Ale mohl by být ještě duben 1289NGL.

Copak se asi zatím děje na Trokanu?

Vrátil se už Alaska Saedelaere a informoval je? Pak třeba Cistolo Khan nebo Atlan vyšlou posily. Možná už vyrazil do Plantaga GILGAMESH.

Přání je otcem myšlenky... Potřásl jsem hlavou. Trochu jsem se prospal, udělalo mi to dobře, cítím se skoro jako znovuzrozený.

„Navrátil ses z náruče Morfeovy?"

Bully se slibně usmíval. Za ním stál A-Caliform a jeden biolog.

„Povedlo se?"

Reginald jen krátce přikývl. Centrifaaalové stáli v hloučku kolem několika Taštermanů a debatovali. Zároveň se uprostřed místnosti utvářel obrovský hologram.

„Kolikrát tě ještě mám zvát?" zeptal se

Bully. „Přijďme o to nejzajímavější."

Když jsme došli k Centrifaaalům a když nám ochotně uvolnili místo, ukázal se trojrozměrný obraz DNA. Něco podobného jsme s Bullym už viděli mockrát.

„Začni!" přikázal A-Caliform mluvčí

mu Taštermanů. „Pro nás je snazší sledovat tvůj výklad opticky.“

Ton-Gabbeth zadal počítači příkazy. Umí zacházet s centřifaalskou technikou stejně dobře jako s biochemickými mediátory. Určitě by nás všechny dokázal zmanipulovat, ani bychom si to neuvědomili. Ale to by se jednalo o rozhodnutí a rozhodnutí by mu nutně zkrátilo život. Proto se Taštermani spokojují s dobrovolným otroctvím a jsou v něm šťastní.

Ton-Gabbeth měl v zorném poli projekci, Centřifaaly, Bullyho i mě. Dvěma pažemi ještě vyladil obraz, třetí nás k sobě přivolaal a k tomu hovořil současně se dvěma Taštermany, jedním centřifaalským biologem a volal na mě: „Domníval ses správně, Perry Rhodane. Ta tkáň má zvláštnosti, jaké by příroda nikdy nevytvořila.“

„Mě zajímá schopnost ukládání. Kdyby se nám podařilo ty buňky vyrobit uměle.“

„Řekni mu to,“ vyzval ho jeden Centřifaal.

„Ty buňky jsou umělé,“ konstatuje Ton-Gabbeth a zatvářil se překvapeně, když jsem prohlásil, že se to dalo čekat.

Ton-Gabbeth nám předvedl cestu do nitra živého organismu. Tady je buňka a my vnikáme do jejího jádra; chromozom, ve skutečnosti silný zhruba sedm set nanometrů, vypadá jako nějaký obrovský organismus. Cesta však pokračuje. Chromozom se rozvinul a ukázal se chromatin v interfázi, byl vidět jako chromatinová šňůra složená z částíček proteinu, nukleozomů. V pravidelných intervalech se kolem těchto nukleozomů ovíjela dvou-šroubovice DNA.

DNA byla náhle obrovská.

„Deoxyribonukleová kyselina,“ zabručel Reginald Bull. „Člověče, tady něco nehraje.“

Šroubovice se vinula podivně. Zpočátku jsem si myslel, že projekce je poněkud zkreslená, ale Ton-Gabbeth mě ujistil, že se mýlím. Zvláštní že si toho nevšimli už Centřifaalové.

Takové zkroucení DNA se podle Ton-Gabbetha dalo dosáhnout jedině uměle.

Snažil se nám to vysvětlit, jak mohl. Jedno z vláken DNA bylo nějakým enzymem spojeno s ribonukleotidy. Vzniklá RNA se však neoddělila a neputovala jako jednovláknitá molekula z jádra do cytoplazmy. RNA je nosič nové informace, a tudíž m-RNA (neboli mediátorová RNA), a co je obsaženo v této sekvenci, mění trvale DNA - patrně až ke schopnosti ukládat mentální impulzy, v našem případě tedy agresivitu mladistvých Galorňanů.

Bully uznale hvízdal. „Paráda,“ zabručel pak. „Ale stejně pořád vím kulový.“

Tkáň, která pokrývala stěny sluje, byla umělá. O tom Ton-Gabbeth ani v nejmenším nepochyboval. Současně tvrdil, že nelze buněčnou strukturu plně rekonstruovat.

„Tkáň odumřela. Tím se ztratily důležité součásti DNA. Museli bychom měsíce experimentovat, než bychom přišli na tu správnou kombinaci.“

„Někdo tu tkáň vyrobil,“ přerušil jsem ho. „To nedokáže kdekdo. Řekni nám, kdo by to mohl dokázat.“

„Jedině Taštermani,“ odpověděl sebejistě. Očekával jsem, že se na něj snese přívál otázek, ale nikdo ani nemukl.

„Jsem si tím jist,“ pokračoval Ton-Gabbeth. „Vzpomínám si, jak jsem jako výrostek jednou navštívil tisíce let starou, napůl zapomenutou stanici v bažině. Takových staveb je tam velké množství. Nikdo už neví, k čemu vlastně sloužily. Rozpadají se, chátrají, propadají se do bahna. Každá stanice měla stěny vyzdo-

bene uměleckými dny. Tenkrát jsem jim nerozuměl, ale dnes ano. Byly to naprosto věrné kopie struktury DNA z draka."

„Tak tomu říkám horká stopa!" neudržel se Bully. „Člověče, musíme fofrem do Gronenu." Obrátil se na Ton-Gabbe-tha. „Našel bys tu stanici? Že ještě existuje? Jenom mi neříkej, že už zapadla do bahna!"

^^^

„Poletíme tam s vámi," nabídl se A-Caliform. „Budete potřebovat pomoc."

Vlastně bych ho měl odmítnout. Shiftovaní Centrifaaalové nám budou k ničemu. Oni to však bezpochyby vidí úplně jinak, ale já vážně nepotřebuju nikoho, na koho bych ještě musel dávat pozor..

„Nikdo z mého klanu tě nezklame. Proč váháš?"

Kdybych odmítl, začali by o sobě pochybovat. .. Jak mu říct, že bych mnohem radši letěl jen s Bullym a Ton-Gabbe-them?

Do toho volal A-Betšaga, že chce nutně mluvit s A-Califormem, a tvářil se dost zděšeně.

„... zbláznil," slyšel jsem, „nedá na mě. Nechápe, že nás tak definitivně zničí."

„Kde je?" zeptal se ostře A-Caliform. Odpověď mi nic neříkala, ale A-Caliform se rozhodl. „Jdu. Jestli ho ještě někdo může přivést k rozumu, pak jedině Já."

A běžel pryč. S ním T-Legiaw a ostatní.

„Můj klan s tebou poletí na Taš-Term. Než se vrátím, zastupuje mě B-Terestan," slyším ho ještě.

Nedůvěřoval mi, bál se, že bych skutečně odletěl bez nich. Nejhorší na tom bylo, že jsem si s tou myšlenkou vážně pohrával.

Bully se zatím bavil s A-Betšagou a zeptal se, co se vlastně děje.

„Právě přistál A-Gatergadd..."

„Ten velitel flotily, co ji zlikvidovali Galorňané? Já myslel, že je mrtvý."

„Přežil. Ani nevím jak. Chce se pomstít a dává dohromady novou flotilu."

„A co chce tady?" zeptal jsem Lea-Betšagy. „Snad ne posádky pro své lodě."

„Lodě?" zachechtal se předseda vlády. „Jsou to staré lodě zralé do šrotu, kurýrní čluny a co já vím. Jen pár z nich je skutečně dobře vyzbrojeno. A-Gatergadd chce zaútočit na galornský hlavní svět. Myslí si, že se tam tentokrát dostane."

„Tak co chce tady?"

„Posledních sto tranzičních absorbérů z továren," odpověděl unaveně. „Namontuje je do lodí a pak chce zaútočit. Zastavit ho může snad jedině A-Caliform." Upřeně se na mě zahleděl. „Dosáhli jste svého? Pomohli Taštermanové?"

Shrnul jsem mu, na co Ton-Gabbeth přišel, a oznámil, že musíme na Taš-Term.

„Až tahle... válka... skončí," řekl A-Betšaga, „uvidíme se ještě?" „To nevím," já na to, „to se uvidí."

'.<>•^^

A-Caliform vešel pod jeřáb, zrovna když se měla nakládat poslední paleta absorbérů. T-Legiaw a K-Oxxan zůstali na jeho přání mimo nebezpečnou oblast.

„Zmiz, ty pitomče!" křikl na něj Centrifaaal, který dohlížel na nakládání. „Pokud tě neomrzela život, tak vypadni!"

„Absorbéry byly určeny pro naše válečné lodě," řekl tiše A-Caliform. „A to, co s nimi chce A-Gatergadd udělat, je vražda našeho národa."

„A co je ti po tom? Odpal, nebo..."

„Chceš mě oddělat? Nehoda, jak tomu bývalo před shiftingem?"

Těžké břemeno se zvolna blížilo. Ještě pět metrů, pak se bedny zvednou od země a zmizí v otevřeném hangáru lodi.

A-Caliform si založil ruce na prsou. Zdánlivě naprosto nehybně hleděl na blížící se břemeno. Bylo mu jasné, že ho rozdrtí. Vzhledem k nedostatku prostoru se bedny nemohly dostat do lodě jinak.

A-Caliform už chtěl uskočit a utíkat. Tak klidný zase nebyl. Měl strach, příšerný strach, byl to pocit, jaký před shiftingem neznal.

Ještě metr a půl...

Metr...

Bedny s rachotem dosedly na zem a zvířily prach.

„Zvednu to znovu. A teď zmiz!“

„Zavoláš A-Gatergadda a řekneš mu, že s ním chce mluvit A-Caliform. A že jde o bytí a nebytí našeho národa.“

Bedny se zvedly a nesly se znovu na bývalého vůdce povstalců. A-Caliform musel ustoupit, o krok, pak ještě o jeden, až konečně cítil v zádech konstrukci jeřábu. Tady se rozhodne o jeho osudu. Když se sehne a proleze, prohrál. Když ne, zemře.

Bedny se blížily, dotkly se mu hrudníku... A-Caliform se udržel a nezařval.

Pohyb ustal.

„Nazpátek!“ zavelel jasný hlas. „Když zemře, neřekne mi, co po mně chce. Třeba přišel jen proto, aby se podvolil mému vedení, možná ty Galorňany vymeteme z vesmíru spolu.“

„Na Helter Baaken se nikdy nedostaneš, A-Gatergadde,“ řekl A-Caliform. „Tvá flotila nemá naději.“

„Tentokrát má. Žádná galornská loď nás nezaměří. A pak se naše loď vyhrnou z hyperprostoru na Helter Baaken.“ A-Gatergadd napráhl pravici a rychle svíral a otvíral pěst. „Co ty vůbec víš o Galorňanech? Já viděl jejich černý loď takhle

zblízka! Jsi jenom shiftovanej slaboch, kterej zalejzá, místo aby dělal to, co náš národ měl udělat již dávno. Budeme bojovat. A zvítězíme!“

„Nechceš dovést náš národ k vítězství, ty se chceš pomstít, protože nemůžeš přenést přes srdce, že tě Galorňané porazili.“

„Važ slova, A-Califorme!“

„Nemám co ztratit.“

„Žvásty shiftovaného.“ A-Gatergadd se bouřlivě zasmál. „To si snad myslíš, že mě zastavíš? Sto tisíc Centrifalů čeká na to, aby se se mnou stalo vítězi. Přišel jsem o jednu flotilu, ale o druhou ne. Možná je to moje poslední bitva, to nevím. Jedno však vím jistě - vstoupím do dějin jako hrdina a ne jako slaboch!“

„Je mi tě líto, A-Gatergadde. To jsi už zapomněl, že jsi patřil k mé družině? Vše, co znáš, ses naučil ode mě.“

„Nakládat!“ rozkázal A-Gatergadd obsluze jeřábu.

A-Caliform zařval strachem, bolestí a zklamáním. Pouhých pár zlomků vteřiny před nárazem se mu podařilo promáčkout se mezi tyčemi. Ležel na zemi, ztěžka oddechoval, prsty zarával do betonu, hleděl vzhůru a sledoval, jak náklad mizí v lodi.

Tu nad ním stál A-Gatergadd.

„Nikdo mi nezabrání v tom, abych udělal, co se konečně musí udělat. Náš lid stojí na prahu velkého dne, pět tisíc lodí změní svět Galorňanů v novu. Pak budeme pány Plantaga my.“ Opořivlivě nakopl A-Califorma do žeber. „Mohl bych tě zabít, ale nezabiju. Nebudu se obtěžovat shiftovaným slabochem, který mi skučí u nohou. A-Caliform bývalo kdysi velké jméno, ale brzy už bude mluvit každý jen o A-Gatergaddovi. Na tebe zapomenou. Jsi k politování.“

Odešel. Ani se neotočil a v antigravitačním poli se vznášel k hangáru.

Konečně se k němu odvážili T-Legiaw a K-Oxxan. Chtěli pomoci náčelníku klanu na nohy, ale sekl je přes ruce.

„Řekl, že jsem k politování," řekl zuřivě A-Caliform. „Mně je ale líto jeho a všech těch, které s sebou strhne do záhuby."

„Možná je ještě nějaká šance," zadoufal T-Legiaw.

„A ta šance je na Taš-Termu. Nesmíme ji promarnit."

Sotva nastoupili do kluzáku, nákladní loď se s burácením vznesla k obloze. Soumrakem prošlehávaly ohnivé šipy a ztrácely se v soumraku.

A-Caliform v nich viděl krev nic netušících Centrifaaalů, jež bude brzy prolita v beznadějném boji.

9.

Perry Rhodan

Konečně jsem se vrátil na PEGOOM a mohl si svléknout žlutý galornský skafandr. I Bullymu bylo bez něj lépe.

Tastermana Ton-Gabbetha očividně překvapila Foremonova přítomnost na palubě, ale nic neřekl. Oslovit Adiaata by možná pro něj znamenalo rozhodnutí. Znovu jsem mu musel rozkázat, že s námi musí na Taš-Term a najít onu stanici.

B-Terestan a ostatní Centrifaaalové se na malé galornské lodi necítili dobře. Tušil jsem, že přesně k tomu dojde, ale s tím se musí vypořádat sami. Kvůli nim nebudu shánět nějakou pyramidu, která by navíc letěla podstatně pomaleji. Já chci být na Taš-Termu nejpozději pozítří.

Na druhém konci města odstartovala nákladní loď. Krátce nato nám zavolal A-Caliform. Jakmile budeme všichni, rovněž odstartujeme.

Minuty mýjely. Pak se konečně ukázal

kluzák a přistoupili k nám další tři Centrifaaalové.

Panely se rudě rozsvítily. Foremon přenechal startovní přípravu syntronice.

Spatřil jsem první černé pole.

A pak už to šlo ráz na ráz. Převládala černá a ta znamená vypnout.

Odešla energie pohonu, vyhaslo antigravitační pole. S ním i systémy pro zabezpečení života.

„A-Gatargaddova loď přešla do hyperprostoru," řekl Foremon.

Ale kvůli tomu by syntron takhle nereagoval. Někteří Centrifaaalové byli na pokraji paniky. My se dozvěděli, co se stalo.

Krátce předtím než nákladní loď zmizela do hyperprostoru, zmaterializovala se poblíž oběžné dráhy šesté planety jakási loď a mířila na Centrum Centrifaa-

¹⁰ - Černá devítistovka.

Přílet Galorňanů se pro nás rovnal menší katastrofě. PEGOOM stále ještě kryly sítě, energeticky jsme se uzavřeli. Jenže tak ztrácíme drahocenný čas.

Galorňané přešli na oběžnou dráhu nad planetou. Měl jsem vztek, že jsme tak váhali. Měli jsme vystartovat nouzovým startem a mohli jsme být už dávno v hyperprostoru,

„Nemá smysl dumat nad tím co by, kdyby," řekl mi Reginald Bull. „Nemáme si co vyčítat. Ti černí jsou příliš rychlí. Stejně bychom byli na dostřel, dřív než..."

Černá loď z desetikilometrové výše propátrávala planetu. A jako na potvoru parkovala zrovna nad Cursorem.

Zatím uplynula hodina. Psychický tlak je pro Centrifaaaly nesnesitelný.

„Jestli si nás všimnou, je po všem," budovala F-Catrike. Chvěla se a už nedokázala zakrýt rozrušení. Já to tušil, že nám A-Califormův klan nebude k ničemu.

Další hodina.

Čekáme, až nepřítel konečně odtáhne. Ale možná je to lichá naděje.

„Kdyby aspoň zaútočili," zabručel T-Legiaiw. „Tahle nejistota je hrozná."

Zatímco nečinně čekáme, v Plantagu možná umírají statisíce inteligentních bytostí.

Ještě na nás nepřišli, ale je to jen otázka času.

„Odstartujeme!" rozhodl jsem se konečně. „Foremone, potřebuji výpočet, zda zvládneme moment překvapení."

Od Ton-Gabbetha jsem nemohl stano-visko očekávat, znamenalo by to pro něj rozhodnutí. Apaticky seděl vedle vchodu a nereagoval.

„Kdo chce vystoupit...," obrátil jsem se k zamlklým Centrifaaalům.

„Nenecháme tě v tom," odpověděl A-Caliform.

„Když odstartujeme na maximální výkon, možná to stihneme," řekl Foremon.

„V sázce je mír v Plantagu," poznamenal A-Caliform. „Vše ostatní je nedůležité."

Foremon hovořil s lodí. Start za dvě minuty. V duchu odpočítávám.

PEGOOM se opět probudil. Všechny systémy se červeně rozzářily.

Zážeh impulzního pohonu.

Zvedáme se. Kdesi nad námi... Zaměření zachytilo nepřítele. A už nás skenují.

Zapnul se štít.

Centrum Centrifaaalů se vzdaluje a mění se v úzký srpek.

Do dosažení nutné přechodové rychlosti nám zbývá nanejvýš třicet vteřin.

Centrifaaalové se tváří optimističtěji. Pouze Ton-Gabbeth je i nadále letargický.

Těžkopádná černá loď teprve teď opravuje kurz.

Už jen osm vteřin.

„Galorňané aktivují palební systémy."

Tři vteřiny... dvě...

Z hologramů na nás vyšlehl pronikavý plamen. Indikátory štítu zablikaly a hroutí se...

...a současně jako by mi někdo vrazil mezi lopatky rozžhavenou dýku. Bolest se žene po páteři a v hlavě mi vybuchl ohňostroj.

Padám do bezedné šachty.

Do dračí šachty?

^ ^ ^

PEGOOM to zvládl. Byli jsme v hyperprostoru.

„Máme správný kurz," prohlásil Foremon. „A to je taky jediná dobrá zpráva. Jinak jsme utrpěli vážná poškození. Vypadly skoro všechny projektory štítu. Anténa na přídí se utavila. I další antény pro komunikaci jsou poškozeny. A hyperprostorový pohon nebude už dlouho stabilní. Krom toho..."

Bolesti se vracely. Centrifaaalové se kroutili v křeslech. Pak jako by můstkem přešla mlha. Všechno se rozpohybovalo, loď jako by dýchala, pulzovala, přístroje měnily tvar, roztékaly se, utvářely kapky, jež tuhly...

„Všecko je v pořádku!" křičel Bully. „Jen žádnou paniku! To jsme se jen vrátili do normálního vesmíru."

Na obrazovce jsme viděli hvězdy. Nevěděli jsme, kolik toho PEGOOM urazil nadsvětelnou rychlostí. A zřejmě na to jen tak nepřijdeme.

Foremon provedl nouzovou kontrolu. Loď ztratila schopnost manévrovat, veškeré pohonné systémy vypadly.

To však nebylo všechno.. Plášť byl poškozen a ztráceli jsme tlak a ubýval nám kyslík.

Pro nehumanoida Ton-Gabbetha nebyl skafandr.

PEGOOM se všelijak převracel a rotoval. A tu se na obrazovce ukázalo blízké slunce. Zamrazilo mě hrůzou. Foremonův významný pohled hovořil za vše. Dostali jsme se do přitažlivosti oné hvězdy.

Má to slunce nějaké planety?

„Můžeme vysílat?“

„V téhle lodi je rozbité prakticky všechno, co se mohlo rozbít,“ poznamenal Foremon. „Až na nouzový vysílač.“

„Nač tedy čekáme? Čím dříve vyšleme nouzové volání, tím dříve...“ Zmlkl jsem, protože jsem si uvědomil, jak směšně krátká je ta půlhodina.

„Když budem mít štěstí, zachrání nás nějaká centřifugální loď,“ řekl Bully. „Anebo Paradejové či kdo.“

„A když budeme mít smůlu,“ prohlásil T-Legjaw, „tak se ukážou Galorňané.“

„Černé lodě hledají nepřítele. Galorňa

né si chtějí vybit agresivitu," namítl Foremon. „Ještě jsem neslyšel, že by je zajímali trosečníci. To spíš každé volání o pomoc ignorují."

Čas nemilosrdně pádil.

Foremon nepřetržitě vysílal nouzové volání. Brzy dojde i energie vysílače.

Zbývalo nám pětadvacet minut života. Pak se udusíme.

Anebo se ještě dřív zřítíme do toho slunce. Bez štítů jsme naprosto bezbranní. .. - •

Nevěřil jsem, že nám někdo přijde na pomoc. Lodí v nouzi bylo v tou dobou v Plantagu víc než dost.

„U Gošunského jezera je jaro nebo léto, Perry," řekl Reginald Bull tiše. „Jak já bych teď chtěl bejt ve svém bungalovu."

Jsem v Terranii. Zavřel jsem oči a snil. Nic jiného jsem stejně dělat nemohl. Snil jsem o jedné modré planetě, která obíhá kolem jednoho žlutého sluníčka.